

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl. br. 133-Pn-2589/19-127

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza WEB-INFO, d.o.o. u stečaju iz Zagreba, Klenovac 5, OIB: 24877520906, zastupanog po punomoćniku Danijelu Klobučaru, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Lovrić & Klobučar j.t.d. iz Zagreba, protiv tuženika HRVATSKI AUTOKLUB iz Zagreba, Avenija Dubrovnik 44, OIB: 53540975485, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Pažinu, odvjetniku iz Zlatara, radi naknade štete, nakon glavne i javne rasprave zaključene 16. prosinca 2020. u prisutnosti punomoćnice tužitelja odvjetnice Lucije Petković, te zastupnika po zakonu tuženika Željka Mijatovića i punomoćnika tuženika odvjetnika Hrvoja Pažina, dana 29. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

1. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Nalaže se tuženiku Hrvatski autoklub, Zagreb, Avenija Dubrovnik 44, OIB: 53540975485, isplatiti tužitelju Stečajna masa iza Web-info d.o.o. u stečaju, Zagreb, Klenovac 5, OIB: 24877520906, ukupan iznos od 1.839.437,17 kn s naslova naknade štete zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 1.807.631,17 kn od 17. studenog 2004. do isplate, te na iznos od 31.806,00 kn od 01. srpnja 2004. do isplate, i to po stopi utvrđenoj u čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., po stopi koja se odrađuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena u razdoblju od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015., a po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotna poena od 01. kolovoza 2015. do isplate, sve u roku 15. dana.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatski autoklub, Zagreb, Avenija Dubrovnik 44, OIB: 53540975485, naknaditi tužitelju Stečajna masa iza Web-info d.o.o. u stečaju, Zagreb, Klenovac 5, OIB: 24877520906, prouzročeni parnični trošak zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od na taj iznos od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotna poena, sve u roku 15 dana."

2. Nalaže se tužitelju Stečajnoj masi iza Web-info d.o.o. u stečaju, naknaditi tuženiku Hrvatskom autoklubu troškove parničnog postupka u iznosu od 300.587,50 kn, u roku 15 dana.

Obrazloženje

Prednik tužitelja Web-Info d.o.o. je 25. siječnja 2006. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je tuženik 04. prosinca 2003. na svojoj internet stranici objavio natječaj za odabir izvođača na

projektu pod nazivom "Unapređivanje informiranja javnosti o stanju na cestama i praćenje cestovnog prometa". Nadalje je naveo da je u t. 4. natječaja tuženik, kao bitne kriterije za odabir najpovoljnije ponude, naznačio "reference u marketinškim aktivnostima radi pribavljanja sponzora i partnera za projekt" i "uvjete dugoročne suradnje vezane za održavanje i nadogradnju sustava", te je kao prilog natječaju objavljen koncept projekta kojim su definirani ciljevi, elementi i faze realizacije, te pravo vlasništva nad opremom i softwareom koji će biti razvijen u okviru projekta. Tužitelj je isto tako naveo da se javio na tuženikov natječaj ponudom sačinjenom u suradnji s društvom Tehnomobil j.t.d. u kojoj je detaljno razrađen način udovoljavanja svim uvjetima iz natječaja. Svojom suglasnošću od 22. prosinca 2003. priloženoj ponudi na natječaj, društvo Tehnomobil j.t.d. je potvrdilo da tužitelja smatra nositeljem posla. Tužitelj je još naveo da je na str. 6. ponude definirano da održavanje sustava spada u tužiteljev opseg poslova, dok je društvo Tehnomobil j.t.d. u svojoj suglasnosti navelo kao svoj zadatak jedino "suport" u održavanju. Tužitelj je isto tako naveo da je na str. 24 ponude definirao djelatnosti koje se imaju smatrati održavanjem sustava, te je ponudio mjesečnu cijenu redovnog održavanja s obzirom na broj postavljenih kamera i definirao djelatnosti održavanja u sferi marketinga i suradnju na marketinškim poslovima. Na ime cijene svojih usluga tužitelj je zatražio udio od 15% u tuženikovim neto prihodima od marketinga. U tužbi je tužitelj istaknuo i da je tuženik na svojoj internet stranici 08. siječnja 2004. objavio da je kao najpovoljnijeg ponuđača - strateškog partnera, odabrao tužitelja u suradnji s društvom Tehnomobil j.t.d., te da je tuženik, kao naručitelj, 25. veljače 2004. s tužiteljem i društvom Tehnomobil j.t.d., kao izvršiteljima, zaključio Ugovor o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta. Tuženik je 24. svibnja 2004. e-mail porukom uputio tužitelju svoj prijedlog Ugovora o održavanju, te je u čl. 5. tog prijedloga kao mjesečnu naknadu za poslove održavanja sistema predvidio iznos od 400,00 kn po svakoj postavljenoj kameri, a koji iznos nije bio u skladu s tužiteljevom ponudom prihvaćenom na tuženikovom natječaju. Osim toga, u čl. 9. tuženikovog prijedloga predviđeno je da se ugovor sklapa na vrijeme od godinu dana uz otkazni rok od 30 dana što je u suprotnosti s tužiteljevom ponudom prihvaćenom na tuženikovom natječaju, prema kojoj je ugovor o održavanju trebao trajati minimalno 5 godina od završetka projekta, odnosno prema kojoj se takav ugovor trebao zaključiti na rok od godinu dana s automatskim produžavanjem trajanja sve dok traje projekt. Stoga je tužitelj tuženiku 29. svibnja 2004. uputio svoj prijedlog ugovora o održavanju, te je u čl. 5. istog cijenu održavanja sistema definirao na način identičan svojoj ponudi na natječaju, jednako kao i rok trajanja ugovora. Nadalje, tuženik je svojom e-mail porukom od 24. lipnja 2004. zatražio do tužitelja dostavljanje prijedloga ugovora o suradnji na području marketinga, te mu je tužitelj svoj prijedlog ugovora, usklađen s natječajnom ponudom, poslao e-mail porukom od 27. lipnja 2004. Tuženik je 31. svibnja 2004. uputio tužitelju e-mail poruku kojom izjavljuje da ustraje kod svog prijedloga ugovora o održavanju, te mu je tužitelj odgovorio porukom od 01. lipnja 2004. navodeći da se o ponudi prihvaćenoj na natječaju naknadno ne može pregovarati na što mu je tuženik porukom od 03. lipnja 2004. odgovorio da je na natječaju biran strateški partner za realizaciju projekta s kojim su se elementi realizacije trebali usuglašavati.

Tužitelj je u tužbi, nadalje, naveo da mu je tuženik 24. studenog 2004. uputio e-mail poruku kojom ga izvješćuje da pristaje na naknadu za održavanje od 600,00 kn po kameri mjesečno, uvećanu za PDV, ali je trajanje ugovora ograničio na godinu dana s otkaznim rokom od tri mjeseca, te je tužitelju namjeravao nametnuti dodatne zahtjeve, uz umanjenje naknade. U gotovo cijelom razdoblju trajanja korespondencije tužitelj je za tuženika obavljao poslove redovnog i interventnog održavanja sustava na svim lokacijama za što je tuženiku izdao račune za koje tuženik po dospelju nije platio dužne iznose po predmetnim računima, pa je tužitelj protiv njega pred ovim sudom ishodio dva rješenja o ovrsi posl. br. Ovr-27191/04 i Ovr-27192/04. U pogledu interventnog održavanja tužitelj je naveo da je 22. veljače 2005. izdao tuženiku račun koji mu tuženik nije platio pa je protiv njega pred ovim sudom ishodio rješenje o ovrsi posl. br. Ovr-4133/05 na koje je tuženik uložio prigovor. Tužitelj je, također, naveo da je tuženik bez izvještavanja tužitelja, 31. siječnja 2005. zaključio Ugovor o održavanju sustava isključivo s društvom Tehnomobil j.t.d. koje

je pristalo na tuženikov zahtjev za sniženje cijene redovnog održavanja na 600,00 kn mjesečno po postavljenoj kameri i rok trajanja ugovora od 12 mjeseci, s mogućnošću jednostranog otkaza ugovora u svako vrijeme. Tužitelj smatra da su na taj način tuženik i društvo Tehnomobil j.t.d. isključili tužitelja iz zajedničkog projekta u potpunosti mimo odredbi Zakona o javnoj nabavi, natječaja, dobrih poslovnih običaja, te uz primjenu metoda nepoštenog tržišnog natjecanja. Dodao je da je zbog navedenog tužitelj društvo Tehnomobil j.t.d. prijavio Sudu časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori u kojem postupku je donesena presuda posl. br. G-I-45/05 od 17. listopada 2005. kojom je taj sud oglasio društvo Tehnomobil j.t.d. odgovornim za neovlašteno vođenje pregovora s tuženikom, a na štetu tužitelja smatrajući da je navedeno društvo postupalo protivno odredbama čl. 21. Zakona o obveznim odnosima te mu je izrečena javna opomena. Isto tako tužitelj je u tužbi naveo da mu je isključivanjem od obavljanja poslova održavanja sustava, te odbijanjem priznavanja visine naknade iz ponude, nanesena šteta koja se ogleda u izgubljenju dobiti u visini cijene za obavljanje poslova redovnog i interventnog održavanja, te dobiti iz zajedničkih marketinških poslova. Naveo je i da je u svom računu za interventno održavanja obuhvatio razdoblje koje završava s danom 17. studenog 2004., te da predmetnu naknadu štete potražuje zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. studenog 2004. do isplate. Kako je tužitelj svoj prijedlog ugovora za marketing uputio tuženiku s naznakom zaključenja tog ugovora na dan 30. lipnja 2004., tužitelj na tu naknadu potražuje kamate od 01. srpnja 2004. do isplate.

Konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u podnesku od 19. studenog 2019. tužitelj od tuženika potražuje ukupan iznos od 1.839.437,17 kn sa zakonskim zateznim kamata tekućim na iznos od 1.807.631,17 kn (na ime izmakle koristi po osnovi redovnog održavanja 943.872,40 kn i interventnog održavanja 863.758,77 kn) od 17. studenog 2004. do isplate, te na iznos od 31.806,00 kn (na ime izmakle koristi po osnovi marketinških prihoda) od 01. srpnja 2004. do isplate, uz naknadu troškova postupka sa zakonskim zateznim kamata tekućim od presuđenja do isplate. Stoga je konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u podnesku od 19. studenog 2019. tužitelj smanjio tužbeni zahtjev s obzirom na to da je tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi potraživao isplatu iznosa od 11.710.322,00 kn s pripadajućim kamata, dok se sukladno odredbi čl. 191. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11.-pročišćeni tekst, 25/13., 28/13., 89/14. i 70/19., u daljnjem tekstu: ZPP) smanjenje tužbenog zahtjeva ne smatra preinakom tužbe.

U odgovoru na tužbu tuženik se usprotivio osnovi i visini tužbenog zahtjeva u cijelosti. Nadalje je naveo da su neosnovani tužiteljevi navodi da je tuženikovo postupanje koje se sastoji u sklapanju Ugovora o održavanju sustava s trgovačkim društvom Tehnomobil j.t.d. protivno Zakonu o javnoj nabavi, dobrim poslovnim običajima, te da isto predstavlja štetnu radnju koja je rezultirala štetom na strani tužitelja jer tuženik nije obveznik prema Zakonu o javnoj nabavi jer je udruga građana upisana u registar udruga Republike Hrvatske. Tuženik je naveo da je ovlašten i dužan pregovarati s ponuditeljima u cilju ostvarenja što manjih troškova svog poslovanja i to osobito u vezi s cijenom pojedine usluge, pa njegovo postupanje motivirano poslovnim razlozima usmjerenim na smanjenje troškova projekta ne može imati karakter štetne radnje, niti se može smatrati protupravnim. Isto tako tuženik je naveo da je iz Priloga 3. Ugovora od 25. veljače 2004. evidentno da je tužitelju u trenutku sklapanja Ugovora bilo poznato da će tuženik nastojati postići cjenovno povoljnije uvjete realizacije projekta te da je tužitelj potpisom Ugovora na to pristao. Tuženik je, također, naveo da je vezano za iznos nakade pristupio pregovorima s oba subjekta na strani izvršitelja (tužitelj i Tehnomobil j.t.d) te im je dostavio prijedlog ugovora o održavanju po cijeni održavanja u iznosu od 400,00 kn (čl. 5. prijedloga ugovora) na koji prijedlog je tužitelj uzvratio svojim prijedlogom ugovora iz kojeg je isključio Tehnomobil j.t.d. te u kojem je ponudio cijenu od 800,00 kn po kameri. Tuženik je istaknuo da nije dužan trpjeti štetu koja bi mu nastupila sukobom između izvršitelja te izostankom odgovarajućeg sniženja cijene održavanja. Tuženik je dodao da je bio ovlašten zahtijevati izvršenje obveza održavanja iz Ugovora od 25. veljače 2004. od bilo kojeg pravnog subjekta koji se u smislu odredaba tog Ugovora tretira kao izvršitelj s obzirom na odredbu

čl. 4. st. 3. Ugovora, pa ovlaštenje tuženika da od društva Tehnomobil j.t.d. zahtijeva održavanje sustava proizlazi iz samog Ugovora. Tuženik je još naveo da između stranaka nikada nije postignuta suglasnost o bitnim elementima ugovora o održavanju te ugovora o marketinškoj suradnji (predmet i cijena) i da stoga ugovori s tužiteljem nikada nisu zaključeni. Tuženik smatra da je tužitelju bila i morala biti poznata činjenica da će do sklapanja tih Ugovora doći samo ukoliko se ugovorne strane suglase o bitnim elementima ugovora, jer je to sukladno pozitivnim propisima uobičajeno, a pored toga ta napomena čini i sastavni dio Ugovora. Tuženik je, također, istaknuo da tužitelj pogrešno navodi da se trebaju primijeniti cijene sadržane u ponudi jer je u čl. 3. Ugovora od 25. veljače 2004. ugovoreno da se navodi sadržani u ponudi tužitelja imaju smatrati mjerodavnim samo ako nisu pobliže uređeni tim Ugovorom i ako u tom Ugovoru nije navedeno kako će ta pitanja biti regulirana posebnim ugovorom ili dodatkom tom ugovoru. Isto tako je naveo da je u čl. 4. Ugovora propisano da će aktivnosti vezane uz realizaciju marketinških i komercijalnih aktivnosti vezanih uz projekt, a navedenih u ponudi biti predmetom posebnog Ugovora, čime je isključena mogućnost da se mjerodavnim u navedenom pogledu smatraju navodi iz Ponude. Tuženik je, konačno, naveo i da je visina tužbenog zahtjeva proizvoljno formirana od strane tužitelja. Stoga je tuženik predložio odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan uz naknadu parničnog troška tuženiku

Dakle, predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja za naknadom izmake koristi po osnovi redovnog i interventnog održavanja sustava projekta "Unapređivanje informiranja javnosti o stanju na cestama i praćenja kretanja cestovnog prometa" (u daljnjem tekstu: projekt), kao i zahtjev za naknadom izmake koristi po osnovi izgubljenih marketinških prihoda vezanih uz isti projekt.

Sud je tijekom postupka izveo slijedeće dokaze: izvršen je uvid u preslike Natječaja za odabir strateškog partnera za realizaciju Projekta "Unapređivanje informiranja javnosti o stanju na cestama i praćenja kretanja cestovnog prometa" (list 9-14 spisa), zajedničke ponude Web-info d.o.o. i Tehnomobil j.t.d. (listovi 15-45 spisa), suglasnosti za natječaj HAK-a od 22. prosinca 2003. (listovi 46 spisa), objave rezultata natječaja od 08. siječnja 2004. (listovi 47 i 234 spisa), Ugovora o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta od 25. veljače 2004. (listovi 48-55 i 114-226 spisa), e-maila tuženika od 24. svibnja 2004. s prijedlogom ugovora o održavanju (listovi 56-60 spisa), e-maila tužitelja od 29. svibnja 2004. s prijedlogom ugovora o održavanju (listovi 61-65 spisa), e-maila tužitelja od 27. lipnja 2004. s prijedlogom ugovora za marketing (listovi 66-69 spisa), e-maila tužitelja od 01. lipnja 2004., 3. lipnja 2004., 06. lipnja 2004., 24. studenoga 2004., 29. studenoga 2004. (listovi 70- 74 spisa), računa br. 024/04 od 01. listopada 2004., br. 026/04 od 02. studenoga 2004. i br. 027/04 od 02. studenoga 2004. (listovi 75- 77 spisa), prijedloga za ovrhu od 26. studenog 2004. (listovi 78-80 i 81-83 spisa), e-maila tužitelja od 16. veljače 2005. (list 84 spisa), računa br. 004/05 od 22. veljače 2005. (list 85 spisa), prijedloga za ovrhu od 14. ožujka 2005. (listovi 86-88 spisa), ugovora o održavanju sustava za nadzor stanja na cestama i praćenje kretanja cestovnog i trajektnog prometa od 31. siječnja 2005. s priložima (listovi 89-101 spisa), presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori br. G-I-45/05 od 17. listopada 2005. (listovi 102-104 spisa), internetske stranice T-portal (listovi 105-106 spisa), dopisa Vlade Republike Hrvatske od 27. ožujka 2007. (list 246 spisa), dopisa Ureda za javnu nabavu od 25. siječnja 2007. i 23. veljače 2007. (list 247-249 spisa), dopisa tuženika zaprimljenog kod Ureda za javnu nabavu 10. svibnja 2007. (listovi 258-260 spisa), e-maila tužitelja od 25. srpnja 2004. (list 291 spisa), e-maila tuženika od 05. kolovoza 2004., 10. kolovoza 2004., 23. kolovoza 2004., 30. kolovoza 2004., 12. rujna 2004., 24. rujna 2004., 26. rujna 2004., 01. listopada 2004., 11. listopada 2004. i 16. listopada 2004. (listovi 292-302 spisa), e-maila tužitelja od 06. prosinca 2007. (list 307 spisa), Održavanja sustava za nadzor stanja na cestama i praćenja kretanja cestovnog prometa (listovi 308-312 spisa), presliku e-maila tužitelja od 07. veljače 2005. (listovi 313-314 spisa), e-maila od 20. srpnja 2004. (list 315 spisa), nalaza i mišljenja vještaka Nikole Protrke od 26. lipnja 2009. (listovi 352-362 spisa), presliku zapisnika Trgovačkog suda u Zagrebu od 04. svibnja 2011. u predmetu posl. br. P-1786/06 (listovi 411-412 spisa), stranicu HT Mobile info i presliku članka "Tko vara vozače, HAK ili radio"

od 09. kolovoza 2005. (listovi 465-470 spisa), računa (listovi 483-524, 532-538 spisa), preslike lista za popis imovine (listovi 525-531 spisa), nalaza i mišljenja dipl. oec. Mladena Pavetića (listovi 567-574 spisa), presude Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-4281/12 od 19. listopada 2016. (listovi 640-652 spisa), zapisnika ovoga suda iz predmeta ovoga suda posl. br. P-1115/06 od 08. veljače 2017. (listovi 680-683 spisa), provedeno je vještačenje po sudskom vještaku mr. sc. Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o. (listovi 433-453, 471-472, 542-549 i 659-662 spisa), saslušan je vještak mr. sc. Zrinko Ručević (listovi 686-687 spisa), saslušani su svjedoci Matija Mandić (listovi 281-282 spisa), Mladen Matković (listovi 282-283, 327-329 spisa), Krešimir Viduka (listovi 304-305, 342-343 spisa), Jadranko Blažinić (listovi 344-346 spisa), Marko Franjić (list 654 spisa), saslušani su zastupnici po zakonu tužitelja Jurica Jašinski (listovi 402-408 spisa), kao i tuženika Zvonko Šmuk (listovi 409-410 spisa) i Željko Mijatović (listovi 696-697 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju priležuću spisu.

Temeljem tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a ovaj sud nalazi tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim u cijelosti.

Uvidom u presliku Natječaja za odabir strateškog partnera za realizaciju predmetnog projekta od 18. studenog 2003. (listovi 9-14 spisa) utvrđeno je da je isti objavljen od strane tuženika, te da je predmet natječaja bio odabir pravne osobe koja će u suradnji s tuženikom realizirati navedeni projekt. U natječaju je navedeno da su kriteriju za izbor najpovoljnije ponude: sveobuhvatno i kvalitetno rješenje projektnog zadatka, dosadašnje aktivnosti i iskustvo ponuđača u snimanju prometne situacije s kamerama te prijenosu slike do određenog medija, iskustvo u marketinškim aktivnostima oko pribavljanja sponzora i partnera za projekt, iskustvo u izradi i održavanju web stranica, ponudene cijene opreme, softvera te cijene održavanja sistema i spremnost za višegodišnju suradnju oko unapređenja projekta. U prilogu navedenom natječaju pod t. 2.5 je navedeno da je potrebno osigurati održavanje cjelokupnog sistema snimanja i prenošenje video zapisa, te da je s obzirom na veliki broj kamera i raspršenost lokacija postavljanja i na postavljeni zahtjev da se kvar otklanja u roku od 24 sata, najefikasniji način angažirati tvrtku izvan HAK-a koja će obaviti i postavljanje sistema kamera uz precizno određivanje svih obveza (ugovor o održavanju sistema). Iz priloga natječaju je, nadalje, utvrđeno da je u t. 2.6 predviđeno da se projekt obavlja u dvije faze realizacije. U prvoj fazi je predviđeno sklapanje potrebnih ugovora s partnerom za realizaciju projekta, pribavljanje podrške projektu državnih ministarstava i drugih tvrtki za upravljanje cestama, pokretanje marketinških aktivnosti u cilju prodaje usluga, obavljanje pregovora s HT-om i HT Mobilom oko dobivanja povoljnije cijene za prijenos podataka i sklapanje ugovora s HT Mobilom i VIP-om oko realizacije MMS usluge, nabave opreme (40 kamara sa serverima, 10 monitora u alarm centrali s izradom pulta, servera i radnih stanica, izrada softvera, snimanje lokacije za kamere te pribavljanje potrebnih dozvola za njihovo postavljanje i priključenje na potrebnu infrastrukturu te postava kamera i uspostava veze s centrom). U drugoj fazi je predviđena nabava preostale planirane opreme, snimanje ostalih lokacija i postava kamera, uspostava drugog komunikacijskog centra u MUP-u, sklapanje konačnih sponzorskih ugovora, pribavljanje sponzora koji će omogućiti uspostavu avio snimanja, zaokruživanje cjelokupnog sistema projekta.

Uvidom u presliku zajedničke ponude prednika tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d. (listovi 15-45 spisa) utvrđeno je da su navedenu ponudu uputili tuženiku u vezi natječaja "Unapređivanja informiranja javnosti o stanju na cestama i praćenu cestovnog prometa". U prilogu navedene ponude ponuđači su ponudili cijene opreme, montaže i održavanja te su, između ostalog, ponudili cijenu održavanja (opreme na lokacijama gdje su postavljene kamera, izrada i održavanje svih aplikacija za pogon sustava, održavanje karte i web stranica, održavanje web sustava, održavanje sustava za alarm-centrale, održavanje uređaja za vremenske informacije i prilagodbu novih načina slanja slika) u mjesečnom iznosu za prvih 100 kamera od 800,00 kn po kameri, za slijedećih 50 kamera (od 100 do 150) uz popust od 10%, za slijedećih 50 kamera (od 150 do 200) uz popust od

20%, te za slijedeće kamere od 200 pa navise uz popust od 30%. Isto tako su ponudili održavanje u sferi marketinga i suradnju na marketinških poslovima (izrada i održavanje aplikacije za pripremu preuzimanja slika od GSM operatera, održavanje karti komitenata i održavanje banneri) uz cijenu od 15% od neto prihoda marketinga. Također je u ponudi navedeno da kao dodatne radove smatraju dovođenje napajanja ili telefonske linije od mjesta gdje je mogući priključak do mjesta gdje se postavljaju kamere s time da dodatne radove neće naplaćivati ako je to u okvirima 15 m i treba samo povući kablove, dok je za ostale radove cijena 400,00 kn po satu uz potrošni materijal. U ponudi je još navedeno da ugovor osigurava minimalno 5 godina suradnje od vremena kada je završen projekt ili godišnji ugovor s automatskim produživanjem dok projekt traje.

Uvidom u presliku suglasnosti za natječaj HAK-a od 22. prosinca 2003. (list 46 spisa) utvrđeno je da je ista izdana od društva Tehnomobil j.t.d. predniku tužitelja, ta da je u istoj dana suglasnost predniku tužitelja da ih zastupa u procesu natječaja kroz zajedničku ponudu (čl. 39. Zakona o javnom nadmetanju). U istoj suglasnosti je Tehnomobil j.t.d. izjavio da ulazi u partnerstvo s prednikom tužitelja i potvrdio je da je prednik tužitelja nositelj posla zbog iskustva u razvoju projekata snimanja prometne situacije, dok su zadaci društva Tehnomobil j.t.d. nabavka opreme za snimanje i slanje, postavljanje opreme, puštanje opreme u rad te podrška u održavanju i razvoju.

Uvidom u objavu tuženika od 08. siječnja 2004. dostavljenu u spis od strane tužitelja (list 47, 234 spisa) utvrđeno je da je ista učinjena povodom predmetnog projekta, te da je u istom u t. 4. navedeno da je kao najpovoljnijeg ponuđača-strateškog partnera za realizaciju projekta komisija odabrala prednika tužitelja u suradnji s društvom Tehnomobil j.t.d. Uvidom u istu objavu još je utvrđeno da se ista sastoji od četiri točke ispod kojih se nalazi ime Jadranka Blažinića.

Uvidom u presliku Ugovora o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta od 25. veljače 2004. (u daljnjem tekstu: Ugovor - listovi 48-55, 114-226 spisa) utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao naručitelja, te prednika tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d. kao izvršitelja. Nadalje je utvrđeno da su istim regulirana međusobna prava i obveze pri realizaciji predmetnog projekta na način kako je on definiran konceptom iz studenog 2003. koji čini sastavni dio Ugovora kao Prilog 1. (čl. 1. Ugovora). U čl. 2. Ugovora stranke su navele da su na natječaju za strateškog partnera za realizaciju projekta (Prilog 2), rezultat natječaja (Prilog 3), te ponude izvršitelja (Prilog 4) izabrani izvršitelji kao najpovoljniji ponuđači. U čl. 3. Ugovora je ugovoreno da ako pojedina pitanja činjenične naravi nisu pobliže uređena tim Ugovorom, odnosno ako u njemu nije navedeno kako će ona biti regulirana posebnim ugovorom ili dodatkom tom Ugovoru, ugovorne strane su ugovorile da se mjerodavnim imaju smatrati navodi sadržani u ponudi. U čl. 4. Ugovora je ugovoreno da će aktivnosti vezane uz realizaciju marketinških i komercijalnih aktivnosti vezanih uz projekt, a navedenih u ponudi izvršitelja, biti predmet posebnog ugovora između prednika tužitelja i tuženika kao naručitelja. U istom članku je navedeno da su ugovorne strane suglasne da naručitelj tretira izvršitelje kao jedinstvenu ugovornu stranu neovisno o tome što se radi o dva pravna subjekta, te da naručitelj nema ni pravo ni obvezu na bilo koji način uređivati njihove međusobne odnose i da oba pravna subjekta solidarno odgovaraju za izvršenje svih obveza koje proizlaze iz Ugovora. U čl. 8. Ugovora je ugovoreno da su izvršitelji dužni u sklopu projekta neovisno o fazama održavati cjelokupni sistem proizašao iz realizacije projekta pod čim se prvenstveno podrazumijeva otklanjanje kvara na sistemu u roku od 24 sata od prijave kvara, te da održavanje sistema vezanog za projekt u svim ostalim segmentima, uključujući i iznos naknade koja za održavanje pripada izvršiteljima su predmet posebnog ugovora. U čl. 9. Ugovora je ugovoreno da će naručitelj određenu naknadu za izvršenje obveza iz čl. 5. i 6. Ugovora (I. faza projekta – nabava 40 kamera s pripadajućom opremom i njihovo postavljanje te predaja u isključivi posjed naručitelju, kao i njihovo održavanje, izrada i instaliranje web aplikacije s kartom na web server naručitelja i za alarm centralu naručitelja, te njihovo stavljanje u funkciju i održavanje, provođenje obuke za operatere naručitelja u pogledu upravljanja aplikacijama, te II. faza projekta - nabava 40 daljnjih kamera s opremom, njihovo postavljanje i predaja u posjed naručitelju, kao i njihovo održavanje, izrada

odgovarajućih aplikacija za prezentaciju video zapisa o stanju u prometu trećim pravnim subjektima, njegova predaja u posjed MUP-u, kao i instaliranje i implementiranje tog softvera na odgovarajuću opremu) isplatiti izvršiteljima na račun društva Tehnomobil j.t.d., a kako je to utvrđeno u cjeniku koji je sastani dio tog Ugovora kao Prilog 5., te da isplatom dužnog iznosa na račun tog društva izvršitelji nemaju prema naručitelju nikakvih daljnjih potraživanja po osnovi tog Ugovora. Uvidom u Prilog 3. navedenog Ugovora utvrđeno je da isti predstavlja objava tuženika povodom natječaja od 08. siječnja 2004. (list 149-150 spisa) kojom je objavljeno da je kao najpovoljnijeg ponuđača komisija odabrala prednika tužitelja u suradnji s društvom Tehnomobil j.t.d. Nadalje je utvrđeno da ista objava ima 6 točaka (za razliku od objave koja je dostavljena od strane tužitelja, a koja sadrži 4 točke – list 47 spisa). U t. 5. iste objave je navedeno da komisija zadržava pravo i preporuča da se s odabranim strateškim partnerom posebno raspravi i dogovori cjenovno povoljnije uvjete realizacije projekta s obzirom na novonastale okolnosti te dinamiku realizacije i da se to posebno odnosi na količinu kamera po mjestu snimanja, cijenu održavanja cjelokupnog sistema, prilagodbu softvera - karte, potrebama i uvjetima alarm centrale, te izvedbi kontrolnih centara (hardverski resursi prezentacije). U t. 6. objave je navedeno da se nakon usuglašavanja sa svim elementima ponude preporuča sklapanje ugovora između HAK-a i izvođača o realizaciji projekta po svim elementima. Konačno je utvrđeno da se na navedenoj objavi nalaze imena članova komisije tuženika Jadranka Blažinića, Kreše Viduke i Željka Špesa.

Uvidom u presliku e-maila tuženika od 24. svibnja 2004. (list 56 spisa) utvrđeno je da je isti dostavljen od strane Jadranka Blažinića direktoru prednika tužitelja Jurici Jašinskom te da je uz isti dostavljen prijedlog Ugovora o održavanju (listovi 57-60 spisa). Uvidom u navedeni prijedlog ugovora o održavanju utvrđeno je da je u istom tuženik naznačen kao naručitelj, dok su prednik tužitelja i društvo Tehnomobil j.t.d. naznačeni kao izvršitelji. Nadalje je utvrđeno da je u istom predložena kao mjesečna naknada za izvršenje obveza iz čl. 3. prijedloga ugovora (održavanje opreme na lokacijama gdje su postavljene kamere, izrada i održavanje svih aplikacija za pogon sustava, održavanje karte i web stranica, održavanje sustava za alarm centralu u HAK-u i MUP-u, održavanje uređaja za vremenske informacije, prilagodba novim načinima slanja slika, izrada i odražavanje aplikacija za pripremu preuzimanja slika od GSM operatera, održavanje karti komitenata i održavanje banneri na HAK web stranici) iznosi 400,00 kn mjesečno obračunato po svakoj postavljenoj kameri na koji iznos se obračunava PDV. U istom prijedlogu ugovora je predloženo da se ugovor sklopi na određeno vrijeme na godinu dana s tim da ga svaka strana može jednostrano otkazati preporučenim pismenom bez obrazloženja uz otkazni rok od 30 dana.

Uvidom u presliku e-maila direktora prednika tužitelja od 29. svibnja 2004. upućenog ovlaštenim osobama tuženika (list 61 spisa) utvrđeno je da je uz isti vraćen gore navedeni prijedlog Ugovora o održavanju koji mu je dostavio tuženik, te je tuženiku dostavljen njegov prijedlog Ugovora o održavanju navodeći da je ispravio dijelove koji nisu u skladu niti s natječajem i ponudom na natječaj. U navedenom prijedlogu prednika tužitelja za sklapanje Ugovora o održavanju (listovi 62-65 spisa) je kao naručitelj naznačen tuženik, a kao izvršitelj samo prednik tužitelja bez društva Tehnomobil j.t.d. Nadalje je utvrđeno da je u istom prijedlogu ugovora kao mjesečna naknada za izvršenje obveza iz čl. 3. prijedloga (održavanje opreme na lokacijama gdje su postavljene kamere, izrada i održavanje svih aplikacija za pogon sustava, održavanje karte i web stranica, održavanje sustava za alarm centralu u HAK-u i MUP-u, održavanje uređaja za vremenske informacije, prilagodba novim načinima slanja slika) predložena cijena za prvih 100 kamera od 800,00 kn po kameri, za sljedećih 50 kamera uz popust od 10%, za sljedećih 50 kamera uz popust od 20%, te za sljedeće kamere (od 200 pa naviše) popust od 30% na koji iznos se obračunava PDV. U istom prijedlogu Ugovora je predloženo da se ugovor sklopi na rok od 5 godina računajući od dana završetka projekta, a u skladu s t. 2.7 nastavka projekta iz natječaja.

Uvidom u presliku e-maila direktora prednika tužitelja od 27. lipnja 2004. upućenog ovlaštenim osobama tuženika (list 66 spisa) utvrđeno je da je uz isti poslan prijedlog ugovora o suradnji na

marketinškim poslovima, izradi potrebnih aplikacija i održavanje istih (listovi 67-69 spisa). Uvidom u isti prijedlog ugovora utvrđeno je da je kao naručitelj naznačen tuženik, a kao izvršitelj prednik tužitelja. U čl. 7. istog prijedloga ugovora je predloženo da naknada za obavljene obveze izvršitelja (vršenje konzultantskih usluga vezanih uz mogućnost projekta vezane za marketing te uz prodaju informacija dobivenih od projekta i uz prodaju sponzorskog i marketinškog prostora na www.webcam.hak.hr) iznosi 15% svih prihoda neto marketinga, sponzorstva i ostalih prihoda koje tuženik ostvari temeljem projekta, te da se na navedene iznose obračunava PDV.

Uvidom u presliku e-maila direktora prednika tužitelja od 01. lipnja 2004. (list 70 spisa) utvrđeno je da je isti upućen ovlaštenoj osobi tuženika, te da je u istom navedeno da se kod ugovora o održavanju potrebno pridržavati natječajne dokumentacije koja uključuje i ponudu, kao i da bi naknadno mijenjanje uvjeta iz ponude bilo suprotno zakonskim odredbama koje reguliraju provođenje natječaja uz napomenu da naručitelj ne bi smio s ponuditeljem pregovarati o cijeni i izmjenama i dopunama ponude koja je odbrana kao najpovoljnija.

Uvidom u presliku e-maila 3. lipnja 2004. (list 71 spisa) utvrđeno je da je isti upućen od strane ovlaštene osobe tuženika Jadranka Blažinića direktoru prednika tužitelja Jurici Jašinskom, te da je u istom navedeno da je natječaj proveden kao natječaj za odabir strateškog partnera za njegovu realizaciju i da su prednik tužitelja i društvo Tehnomobil j.t.d. odabrani kao strateški partneri za realizaciju uz napomenu usuglašavanja elemenata realizacije projekta. Stoga je navedeno i da ne postoji formalnopravna obveza prihvatanja elemenata iz ponude iz natječaja, te je preložen zajednički sastanka radi usuglašavanja spornih detalja.

Uvidom u presliku e-maila 06. lipnja 2004. (list 72 spisa) utvrđeno je da je isti upućen od strane direktora prednika tužitelja ovlaštenoj osobi tuženika u kojem je navedeno da su ponudili vršenje određenih usluga i isporuku robe po uvjetima natječaja te da okolnost da te radnje vrše kao strateški partner nema nikakvog utjecaja na njihov odnos. U istom e-mailu je navedeno da posao održavanja spada u isključivu domenu prednika tužitelja, a ne društva Tehnomobil j.t.d. koji je preuzeo druge obveze. Još je navedeno da je usuglašavanje išlo u pravcu smanjenja prava i povećanja obveza prednika tužitelja, ali da je takav način rada bio odraz tužiteljeve dobre volje, a ne i spremnosti odustajanja od ponude na natječaj. Još je navedeno da su rezultati natječaja objavljeni u 4 točke bez točke 5 i 6 dopisa poslanog e-mail porukom od 03. lipnja 2004. i da te navedene točne anuliraju rezultate natječaja.

Uvidom u presliku e-maila 24. studenoga 2004. (list 73 spisa) utvrđeno je da je isti upućen od strane ovlaštene osobe tuženika Krešimira Viduke direktoru prednika tužitelja Jurici Jašinskom. U istom je dostavljen opis poslova održavanja u projektu te je kao konačno rješenje ponuđeno izvršavanje poslova na najmanje godinu dana s otkaznim rokom od 3 mjeseca. Nadalje je ponuđena naknada za troškove održavanja za svaku kameru retroaktivno sukladno dinamici puštanja u rad kamera, u iznosu od 600,00 kn po kameri mjesečno uz PDV, odnosno 400,00 kn za održavanje uređaja i opreme na lokacijama i 200,00 kn za održavanje aplikacija, nadogradnju i unapređenje sustava kamera, s time da se naknada za održavanje umanjuje ukoliko pojedina kamera ili sustav zbog neaktivnosti održavanja ne radi (dinamika će se specificirati ugovorom). U istom e-mailu je još navedeno da su ugovor o održavanju spremni potpisati u razdoblju od 29. studenog do 03. prosinca 2004. uz plaćanje 7 dana po primitku računa za održavanje za period do 30. studenog 2004.

Uvidom u presliku e-maila od 29. studenoga 2004. (list 74 spisa) utvrđeno je da je istim Jurica Jašinski, direktor prednika tužitelja, obavijestio ovlaštenu osobu tuženika Krešimira Viduku, a vezano za e-mail od 24. studenog 2004. da ista opet sadrži elemente koji su u suprotnosti s ponudom i dokumentacijom prihvaćenim na natječaju. Još je navedeno da uz umanjenje cijene iz ponude tuženik želi nametnuti i dodatne obveze u pogledu održavanja sistema što smatra

neprihvatljivim. Navedeno je i da poslu ne bi pristupili da nisu smatrali uvjete iz ponude u pogledu održavanja prihvaćenim već samim odabirom na natječaju, te da ugovor o održavanju smatra samo načinom definiranja tehničkih detalja posla koji već mjesecima obavljaju na najbolji mogući način.

Uvidom u presliku Ugovora o održavanju sustava za nadzor stanja na cestama i praćenje kretanja cestovnog i trajektnog prometa od 31. siječnja 2005. s priložima (listovi 89-101 spisa) utvrđeno je isti zaključen između društva Tehnomobil j.t.d. kao izvoditelja radova i tuženika kao naručitelja. Nadalje je utvrđeno da su u čl. 1. tog Ugovora ugovorne strane konstatirale da je između tuženika i društva Tehnomobil j.t.d. i prednika tužitelja, sklopljen Ugovor o poslovnoj suradnji pri realizaciji predmetnog projekta, te da je odredbom čl. 8. tog Ugovora predviđena obveza izvoditelja da u sklopu projekta neovisno o fazama njegove realizacije i eksploatacije održava cjelokupni sustav proizašao iz projekta pod čime se podrazumijeva otklanjanje kvarova na sustavu u roku od 24 sata od prijave kvara. U istom članku je navedeno da je održavanje sustava vezanog za projekt sa svim segmentima, uključujući i iznos naknade za održavanje koja pripada izvoditelju, predmet posebnog ugovora. U čl. 3. Ugovora stranke su navele da se ugovor odnosi samo na naručitelja i izvoditelje, a ne i na prednika tužitelja. U čl. 7. Ugovora stranke su ugovorile mjesečnu naknadu za izvršavanje obveza iz čl. 5. koje se odnose na održavanje sustava (održavanje web aplikacije, kamera i opreme na nadziranim lokacijama) u iznosu od 600,00 kn mjesečno po svakoj postavljenoj kameri na koji se obračunava PDV. U čl. 10. istog Ugovora je navedeno da se ugovor sklapa na rok od 12 mjeseci s time da ugovorne strane, ako ne otkazu ugovor najmanje 90 dana prije isteka ugovornog perioda, smatra se da su suglasne da se valjanost produži za idućih 12 mjeseci.

Uvidom u presliku presude Suda časti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori posl. br. G-I-45/05 od 17. listopada 2005. (listovi 102-104 spisa) utvrđeno je da je ista donesena povodom prijave prednika tužitelja protiv društva Tehnomobil j.t.d., te da je istom prijavljeni Tehnomobil j.t.d. proglašen odgovornim što je neovlašteno, a na štetu prijavitelja, vodio pregovore o održavanju sustava za nadzor stanja na cestama i praćenje kretanja cestovnog i trajektnog prometa dana 31. siječnja 2005. s ovdje tuženikom, čime je postupio protivno odredbi čl. 21. Zakona o obveznim odnosima, zanemariivši moralni i materijalni interes prijavitelja, a što se smatra povredom dobrih poslovnih običaja u uobičajenom poslovanju, pa mu je izrečena javna opomena uz objavljivanje na sjednici Skupštine Hrvatske gospodarske komore nakon pravomoćnosti presude. Istom presudom odbačena je protuprijava prijavljenog protiv prijavitelja kao prekasno podnesena.

Uvidom u presliku dopisa prednika tužitelja od 25. siječnja 2007. (listovi 247-248 spisa) je utvrđeno je da je isti upućen Uredu za javnu nabavu s pitanjem je li tuženik u 2003. morao posloovati u skladu sa Zakonom o javnoj nabavi iz 2001., ako je iznos nabave bio 1.500.000,00 kn.

Uvidom u dopis prednika tužitelja od 23. veljače 2007. (list 249 spisa) utvrđeno je da je isti upućen Uredu za javnu nabavu te da je uz isti prednik tužitelja navedenom uredu dostavio prihode tuženika, Zakon o tuženiku i Pravilnik o povjeravanju poslova uz vozačke ispite tuženiku.

Uvidom u presliku dopisa Ureda za javnu nabavu Vlade Republike Hrvatske od 27. ožujka 2007. (list 246 spisa) utvrđeno je da je isti upućen predniku tužitelja, a povodom dopisa istog od 25. siječnja i 23. veljače 2007. Nadalje je utvrđeno da je isti ured naveo da je mišljenja da je u 2003. tuženik morao postupiti sukladno odredbama Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine" br. 117/01.) kad vrši nabavu roba, radova i usluga, osim ako nabava nije bila izuzeta od primjene odredaba Zakona o javnoj nabavi temeljem čl. 6. istog Zakona.

Uvidom u presliku dopisa tuženika zaprimljenog kod Ureda za javnu nabavu 10. svibnja 2007. (listovi 258-260 spisa) utvrđeno je da se istim tuženik referirao na dopis navedenog ureda upućen predniku tužitelja od 27. ožujka 2007. u kojem je pojasnio pravni status tuženika navodeći da se radi o neprofitnoj udruzi koja djeluje sukladno odredbama Zakona o udrugama i Zakona o

Hrvatskom autoklubu. Još je navedeno da Uredu za javnu nabavu u trenutku donošenja mišljenja od 28. ožujka 2007. nisu bile poznate činjenice relevantne za donošenje meritornog mišljenja te je tuženik predložio da se navedeno mišljenje od 27. ožujka 2007. stavi izvan snage, odnosno da se zauzme drugačije mišljenje.

Uvidom u preslike e-maila od 05. kolovoza 2004., 10. kolovoza 2004., 23. kolovoza 2004., 30. kolovoza 2004., 12. rujna 2004., 24. rujna 2004., 26. rujna 2004., 01. listopada 2004., 11. listopada 2004. i 16. listopada 2004. (listovi 292-302 spisa) utvrđeno je da su isti upućeni od strane ovlaštenih osoba tuženika i informativnog centra istog direktoru prednika tužitelja Jurici Jašinskom, a vezano za potrebe interventnog održavanja kamera.

Uvidom u presliku e-maila od 27. siječnja 2005. (list 307 spisa) utvrđeno je da je isti upućen od strane ovlaštene osobe tuženika Krešimira Viduke direktoru prednika tužitelja Jurici Jašinskom, te da je istim sukladno čl. 8. st. 2. Ugovora o poslovnoj suradnji pozvan 31. veljače 2005. kod tuženika radi potpisivanja Ugovora o održavanju sustava za razdoblje od 01. veljače pa nadalje. U istom e-mailu je navedeno da ugovaraju poslove na najmanje godinu dana s otkaznim rokom od 3 mjeseca, te da priznaju troškove održavanja po cijeni od 600,00 kn po kameri uz PDV, odnosno 400,00 kn za održavanje uređaja i opreme na lokacijama i 200,00 kn za održavanje aplikacija, nadogradnju i unapređenje sustava kamera, s time da se naknada za održavanje umanjuje proporcionalno ukoliko pojedina kamera ili sustav zbog neaktivnosti održavanja ne radi.

Uvidom u presliku e-maila tužitelja od 07. veljače 2005. (listovi 313-314 spisa) utvrđeno je da je isti upućen od strane direktora prednika tužitelja Jurice Jašinskog ovlaštenoj osobi tuženika Krešimiru Viduki kojim se očituje na e-mail tuženika od 27. siječnja 2005., te da je u istom navedeno da su uvjeti isporuke identični onima iz poruke od 24. studenoga 2004. na koju se tužitelj očitovao 29. studenoga 2004. i da ostaje kod navoda iz tog očitovanja. U istom e-mailu je navedeno da će i dalje inzistirati na poštivanju natječajne dokumentacije odnosno ponude prihvaćene na natječaju te da pokušaji snižavanja ponuđenih i prihvaćenih cijena i drugih uvjeta predstavljaju kršenje odgovarajućih zakona i dobrih poslovnih običaja. Istim e-mailom je tuženik pozvan na zaključivanje ugovora o održavanju usklađenim s njihovom ponudom prihvaćenom na natječaju.

Uvidom u presliku presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-602/06 od 01. veljače 2008. utvrđeno je da je ista donesena u pravnoj stvari tužitelja, ovdje prednik tužitelja, protiv tuženika Tehnomobil j.t.d. radi naknade štete. Nadalje je utvrđeno da je istom presudom odbijen tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio da se naloži tuženiku društvu Tehnomobil j.t.d. da tužitelju s naslova naknade štete isplati ukupan iznos od 9.336.812,60 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 01. veljače 2005. do isplate.

Uvidom u presliku zaključka Državne komisije za kontrolu postupka javne nabave od 11. ožujka 2008. utvrđeno je da je isti donesen povodom žalbe Sistema za pranje Szabo d.o.o. te da je istim njegova žalba odbačena zbog nenadležnosti. Iz obrazloženja navedenog rješenja proizlazi da Ured za javnu nabavu Republike Hrvatske utvrđuje krug obveznika primjene zakona, a na temelju dostavljenih mišljenja nadležnih ministarstava, kao i temeljem čl. 69. st. 1. Zakona o javnoj nabavi ovlašten je davati mišljenje korisnicima glede primjene tog zakona, pa stoga Državna komisija za kontrolu postupka javne nabave nije nadležna za postupanje po toj žalbi.

Uvidom u dopis Ureda za javnu nabavu od 25. veljače 2008. (list 383 spisa) utvrđeno je da je isti upućen Državnoj komisiji za kontrolu postupka javne nabave, a vezano za traženje koje se odnosi na pitanje je li ovdje tuženika obveznik primjene Zakona o javnoj nabavi. U istom dopisu je navedeno da su zatražili očitovanje nadležnih ministarstava, te da je u očitovanju Ministarstva financija od 18. listopada 2007. navedeno da su podaci iz registra korisnika proračuna za 2008. objavljeni u Narodnim novinama br. 81/07. i da ne sadržavaju podatke za ovdje tuženika čime se

isti ne smatra korisnikom proračuna. U istom dopisu je navedeno da prema podacima kojima raspolaže taj ured, ovdje tuženik nije obveznik primjene navedenog Zakona.

Uvidom u presliku zaključka Uprave za nabavu Ministarstva financija od 28. svibnja 2001. (list 384 spisa), utvrđeno je da je isti donesen povodom prigovora tvrtke Kapitel d.o.o. na odabir izvoditelja na izgradnji građevine upravno-poslovne zgrade ovdje tuženika, te je istim zaključkom prigovor odbačen. U obrazloženju istog zaključka je navedeno da ovdje tuženik ne spada u krug subjekata koji su obvezni obavljati nabavu roba i usluga, te ustupanje radova sukladno Zakonu o nabavi roba, usluga i ustupanju radova ("Narodne novine" br. 142/97.) i da to ministarstvo nije nadležno za rješavanje uloženog prigovora.

Uvidom u stručno mišljenje Ureda za zakonodavstvo Vlade Republike Hrvatske od 21. prosinca 2000. (list 385 spisa) utvrđeno je da je isto upućeno ovdje tuženiku, te je u istom navedeno da su subjekti koji nisu obvezni obavljati nabavu roba, usluga i ustupanje radova sukladno Zakonu o nabavi roba, usluga i ustupanju radova ("Narodne novine" br. 142/97.) taksativno navedeni u čl. 3. Zakona. Kako ne spada u krug subjekata koji su navedeni u čl. 3. Zakona o nabavi mišljenja su da pri nabavi, ovdje tuženik, nije obvezan primjenjivati isti. U istom mišljenju je tuženik upozoren na činjenicu da su Zakon o nabavi obvezne primjenjivati one pravne osobe koje za nabavu koriste kredite po ugovorima koje je sklopila Vlada Republike Hrvatske ili drugo državno tijelo ili kredite za koje je Vlada Republike Hrvatske ili drugo državno tijelo izdalo jamstva sukladno Zakonu (čl. 3. st. 1. t. 3. alineja 6.) ili sredstva izvanproračunskih fondova (Fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja, Hrvatskog fonda za zdravstveno osiguranje, Fonda za zapošljavanje, Hrvatskih voda i drugih izvanproračunskih fondova uspostavljenih od Vlade Republike Hrvatske). Zaključno je u mišljenju navedeno da ako tuženik za nabavu ne koristi sredstava odobrena iz gore navedenih kredita ili fondova, nisu obvezni nabavu obavljati sukladno Zakonu o nabavi.

Uvidom u presliku zapisnika Trgovačkog suda u Zagrebu o održanom ročištu od 04. svibnja 2011. u predmetu posl. br. P-1786/06 (listovi 411-412 spisa) utvrđeno je da je na istom ročištu objavljena presuda u pravnoj stvari tužitelja Jurice Jašinskog protiv ovdje tuženika, kao I. tuženika, i društva Tehnomobil j.t.d., kao II. tuženika. Istom presudom je utvrđeno da su tuženici povrijedili autorsko pravo tužitelja time što su koristili autorsko djelo tužitelja bez njegovog odobrenja i plaćanja autorske naknade, neovlaštenim izmjenama i sakaćenjem autorskog djela, te osujećivanjem tehničkih mjera zaštite (t. I.). Istom presudom naloženo je tuženicima solidarno platiti tužitelju s naslova autorske naknade zbog neovlaštenog korištenja djela iznos od 282.323,34 kn s kamatama tekućim od 04. svibnja 2011. do isplate, dok je tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom za iznos od 4.517.676,70 kn kao neutemeljenim (t. II.). Navedenom presudom tuženicima je naloženo solidarno platiti tužitelju s naslova povrede moralnih prava autora iznos od 100.000,00 kn s kamatama tekućim od 04. svibnja 2011. do isplate, dok je tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom za iznos od 400.000,00 kn kao neutemeljenim (t. III.). Navedenom presudom još je zabranjeno tuženicima svako daljnje neovlašteno korištenje te izmjena ili dorada autorskog djela tužitelja (t. IV.), te je određeno da će se izreka presude objaviti u Jutarnjem listu sljedećeg dana nakon pravomoćnosti presude na trošak tuženika (t. V.) i da svaka stranka snosi svoj trošak postupka (t. VI.).

Uvidom u presliku presude Visokog trgovačkog suda posl. br. Pž-4281/12 od 19. listopada 2016. (listovi 640-652 spisa) utvrđeno je da je istom preinačena gore navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1786/06 od 04. svibnja 2011. u t. I. izreke, u dijelu t. II. i III. izreke, kao i u t. IV., V. i VI. izreke te je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio utvrđenje da su tuženici povrijedili autorsko pravo tužitelja time što su koristili autorsko djelo tužitelja bez njegovog odobrenja i plaćanja autorske naknade, neovlaštenim izmjenama i sakaćenjem autorskog djela te osujećivanjem tehničkih mjera zaštite. Također je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio da se tuženike obveže solidarno platiti tužitelju s naslova autorske naknade zbog neovlaštenog korištenja djela iznos od 282.323,34 kn s pripadajućim kamatama, te kojim je

tražio da se tuženicama naloži solidarno platiti tužitelju s naslova povrede moralnih prava autora iznos od 100.000,00 kn s pripadajućim kamatama, kao i kojim je tražio da se tuženicama zabrani svako daljnje neovlašteno korištenje i izmjena ili dorada autorskog djela tužitelja, te da se izreka presude objavi u Jutarnjem listu. Istom presudom je odbijena kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđena navedena presuda u dijelu t. II. izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu 4.517.676,70 kn, kao i u dijelu t. III. izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 400.000,00 kn.

Svjedok Matija Mandić je iskazao da je u vrijeme sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta bio zaposlen u tvrtci Tehnomobil j.t.d. u kojoj je do 01. listopada 2007. bio zaposlen na poslovima voditelja projekata tehničke zaštite, pa je u okviru svog posla sudjelovao u realizaciji predmetnog projekata. Nadalje je iskazao da je Tehnomobil j.t.d. održavao po garantnom roku svoj dio sustava po Ugovoru od 25. veljače 2004. i to od veljače 2005. kada je sklopljen Ugovor o održavanju. Iskazao je i da je sustav kamera radio tijekom 2004. i održavao ga je isključivo Tehnomobil j.t.d. kroz garanciju, dok je tužitelj bio dužan održavati svoj dio sustava također u garantnom roku od godinu dana. Iskazao je da je garancija definirana u Ugovoru kako za tužitelja, tako i za Tehnomobil j.t.d. Svjedok nije mogao sa sigurnošću reći kada je društvo Tehnomobil j.t.d. potpisalo Ugovor o održavanju, ali je to bilo početkom 2005. Također je naveo da nema saznanja da bi Tehnomobil j.t.d. ispostavio tuženiku račun za redovno održavanje za veljaču 2005. Iskazao je i da je garanti rok trajao godinu dana. Isto tako je naveo da nije sudjelovao u pregovaranju o sklapanju Ugovora od 25. veljače 2004. niti u njegovom sklapanju i potpisivanju. Iskazao je da Tehnomobil j.t.d. nije imao tehničkih mogućnosti održavati web aplikacije i bazu podataka prema uvjetima iz Ugovora o održavanju sklopljenog između Tehnomobil j.t.d i tuženika 31. siječnja 2005., odnosno neposredno nakon sklapanja istog ugovora, dok je postojala mogućnost da Tehnomobil j.t.d. na tržištu uzme u najam takve tehničke mogućnosti i na taj način ispuni svoju ugovornu obvezu.

Svjedok Mladen Matković je naveo da je 2004. bio zaposlen kod tuženika na poslovima operatera u računskom centru, na kojem radnom mjestu je bio zaposlen do 01. studenog 2006. kada je premješten na poslove stručnog suradnika edukacije prometne preventive. Za vrijeme dok je bio zaposlen na radnom mjestu operatera u računskom centru preuzeo je na sebe obvezu koja se sastojala u tome da provjeri je li na nekoj od postavljenih kamera nastao kvar. Potom bi kontaktirao Juricu Jašinskog, odnosno tužitelja i obavijestio e-mailom kojim bi mu poslao popis kamera koje nisu u funkciju, a isti popis bi posao i društvu Tehnomobil j.t.d.. Isto tako bi o navedenom obavijestio i Jadranka Blažinića i Krešimira Viduku kao voditelja i zamjenika voditelja tog projekta. Svjedok je, nadalje, naveo da je softverski dio sustava održavao tužitelj, a hardverski su održavali kako Tehnomobil j.t.d. tako i tužitelj, što mu je poznato jer je prisustvovao sastancima kod tuženika i u društvu Tehnomobil j.t.d. Navedenim sastancima bi od strane tuženika prisustvovao on i voditelj projekta Jadranko Blažinić i/ili njegov zamjenik Krešimir Viduka, od strane tužitelja Jurica Jašinski, a od strane društva Tehnomobil j.t.d. Matija Mandić. Nadalje je iskazao da mu je na sastancima koji su se održavali nakon potpisa ugovora od 25. veljače 2004. pa do listopada 2004. bilo jasno da posao nabave kamera i pretežne opreme, te poslove postavljanja kamera i preteže opreme, kao i stavljanja istih u funkciju obavlja tvrtka Tehnomobil j.t.d., dok je poslove održavanja web aplikacije i održavanja opreme i kamera trebao voditi tužitelj. On je bio prisutan većini sastanaka, a sastanke je većinom sazivao voditelj projekta i/ili njegov zamjenik. Iskazao je i da nema saznanja da bi bilo kakvih problema u održavanju sustava u razdoblju od potpisivanja ugovora do 17. studenog 2004., kako u odnosu na tužitelja, tako i u odnosu na Tehnomobil j.t.d. Također je naveo da su on i drugi djelatnici u slučaju kvara na kamerama zvali Juricu Jašinskog i to za vrijeme trajanja ugovora s tužiteljem. Nadalje je naveo da je Krešimir Viduka naložio da se za sve kvarove na kamerama za vrijeme važenja ugovora obavijesti Jurica Jašinski. Naveo je da su kvarovi na kamerama nastajali i iz razloga kao što su npr. vremenske nepogode, a naveo je da je s izvršenjem ugovora od strane društva Tehnomobil j.t.d. vezano uz

otklanjanje kamera bilo "problema" u prvih mjesec-dva počevši od dana sklapanja Ugovora, dok kasnije takvih problema nije bilo. Za vrijeme trajanja Ugovora s tužiteljem djelatnici istog su otklanjali kvarove na postavljenim kamerama u roku 24 do 48 sati počevši od trenutka kad bi se o tome obavijestilo tužitelja, odnosno Juricu Jašinskog, dok su se problemi vezano uz održavanje kamera češće javljali za vrijeme trajanja ugovora s društvom Tehnomobil j.t.d., a očitovali su se u tome da kvarovi nisu otklanjani u dogovorenom roku. Iskazao je da je iz radnih materijala koje mu je na uvid dao Jadranko Blažinić, a tako i iz razgovora s njim došao do saznanja da je bila predviđena suradnja kako s HRT-om, T-mobilom i s drugim kućama koje su se bavile oglašavanjem i marketingom, kako bi ljudi mogli dobiti podatke o stanju na cestama putem slika s prometnih kamera, a nema saznanja da bi bila ostvarena kakva suradnja s drugim medijima. Nadalje je naveo da je osobno vidio snimke kamera na televiziji i to za vrijeme važenja ugovora s tužiteljem. Konačno je naveo da nije imao nikakvu funkciju vezano uz suradnju stranaka na marketinškim poslovima.

Svjedok Krešimir Viduka je u bitnom iskazao da je 2003. bio zaposlen kod tuženika na poslovima voditelja tehničke pomoći, touring pomoći i informacija, a sada je kod tuženika zaposlen na poslovima voditelja tehničke pomoći. Naveo je i da je 2003. od tuženika i to od Jadranka Blažinića pomoćnika tajnika tuženika, potekla ideja da tuženik počne snimati stanje na cestama na lokacijama na kojima se učestalije događaju poremećaji u prometu čime je tuženik želio svojim korisnicima osigurati kvalitetnije informacije o stanju u prometu. Ideja Jadranka Blažinića je prihvaćena, te je glavni tajnik tuženika Nikola Vuković oformio komisiju za pripremu i provedbu projekta koja se sastojala od Jadranka Blažinića kao predsjednika, te svjedoka i Željka Špeca kao članova. Nakon toga je Jadranko Blažinić uz pomoć Jurice Jašinskog koji je 2003. bio zaposlenik tuženika, a ne osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja, pripremio projektni zadatak za objavu natječaja za realizaciju projekta, u kojoj pripremi su sudjelovali on i Željko Špes, kao i preostali članovi oformljene komisije. U toj fazi pripreme projekta Jurica Jašinski je došao do izvjesnih saznanja vezano uz budući natječaj pa je tako bio u prednosti u odnosu na buduće ponuđače. Početkom prosinca 2003. raspisan je natječaj za realizaciju projekta na web stranicama tuženika. Misli da se na natječaj javilo 5 ponuđača među kojima je bila i ponuda tužitelja i društva Tehnomobila j.t.d u suradnji, kao zajednička ponuda za realizaciju predmetnog projekta. Prilikom otvaranja ponuda prispjelih na natječaj on je kao član komisije uočio da je tužitelj bio u blokadi u nekoliko navrata tijekom 2003., pa je bio protiv toga da se prihvati ponuda iste tvrtke, ali je tvrtka Tehnomobil j.t.d svojim referencama jamčila da tužitelj i Tehnomobil j.t.d. u suradnji, kao jedan ponuđač, mogu realizirati projekt. Početkom 2003. tuženik je izvijestio sve ponuđače o rezultatima natječaja, odnosno o izboru najpovoljnijeg ponuđača. Prije sklapanja ugovora s odabranim ponuđačem započele su određene aktivnosti u vidu postavljanja kamera na određenim lokacijama. Kamere su postavljene na objekte u vlasništvu trećih osoba i to Hrvatskih autocesta i Auto ceste Zagreb-Rijeka, zatim na trajektnim pristaništima, na graničnim prijelazima i na benzinskim postajama, a samo je zbog položaja i pozicije tuženika takav projekt bilo moguće ostvariti. Naveo je i da je bio potreban veliki angažman djelatnika tuženika da do realizacije projekta dođe jer su bili potrebni prethodni kontakti s vlasnicima objekta koje je spomenuo. Koncem veljače 2004. potpisan je ugovor s društvom Tehnomobil j.t.d. i tužiteljem kao jedinstvenim ponuđačem, te je ugovoreno da se plaćanje za sve ugovorene poslove iz tog ugovora vrši na žiro račun društva Tehnomobil j.t.d., dok se međusobni odnos između društva Tehnomobil j.t.d. i tužitelja nije ticao tuženika. Nakon što je tuženik izvijestio sve ponuđače o izboru najprihvatljivijeg ponuđača svi koji su se javili na isti natječaj bili su obaviješteni da su svi elementi ponude podložni daljnjim pregovorima i izmjenama. Svjedok je, nadalje, naveo da na način provedbe samog natječaja i na izbor najprihvatljivijeg ponuđača nije bilo primjedbi, prigovora ili žalbi od strane ponuđača koji su se javili na natječaj. U pregovorima prije sklapanja ugovora o realizaciji predmetnog projekta, tuženik je postigao niže cijene za uređaje i postavljanje uređaja od cijena iz zajedničke ponude tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d. Naveo je da je cjelokupni projekt bio podložan promjenama i da je promjena i došlo jer svi vlasnici objekata nisu pristali da se na njihovim objektima postave kamere ili nije bilo

tehničkih mogućnosti za prijenos podataka s nekih lokacija, a i zbog same prometne situacije koja se mijenjala. Ugovor koji je tuženik sklopio s tužiteljem i društvom Tehnomobil j.t.d. kao jedinstvenim ponuđačem, a odnosio se isključivo na postavljanje kamera i na njihovo stavljanje u funkciju. Istim Ugovorom je ugovoreno da će se pitanje održavanja sustava postavljenih kamera posebno ugovoriti, a isto tako je vezano uz marketinške aktivnosti predviđeno u tom ugovoru da će se sklopiti poseban ugovor. Početkom 2004. tuženik je imao postavljene kamere na ograničenom broju mjesta, a u prijenosu slike s tih kamera dolazilo je do određenih problema, te je tuženik zahtijevao od izvođača da otkloni te kvarove. Nadalje je naveo da ugovor o održavanju sustava nije zaključen, a održavanje sustava nakon 25. veljače 2004. vršio je izvođač koji je ugovorom bio definiran, tj. tužitelj i Tehnomobil j.t.d.. Nadalje je naveo da je tuženik za održavanje sustava nakon 25. veljače 2004. za tu uslugu platio tužitelju po ispostavljenom računu za interventno održavanje, a ne sjeća se iznosa po kameri. Aktivnosti vezane uz projekt prije zaključenja ugovora od 25. veljače 2004. su provodili tuženik i izvođači s kojima je kasnije zaključen ugovor, a to znači da je suradnja s izvođačima s kojima je kasnije zaključen ugovor započela i prije zaključenja ugovora. Isakazo je da sam sustav nije imao garantni rok, dok su pojedini dijelovi imali garantni rok i to kamere, serveri na kamerama, uređaji Hrvatskog telekoma koji su postavljeni na lokacijama, ali se ne sjeća koji su isti trajali. Konačno je naveo i da su vođeni pregovori vezano uz interventno održavanje, ali se tuženik nije mogao dogovoriti s tužiteljem i društvom Tehnomobil j.t.d..

Svjedok Jadranko Blažinić je iskazao da je tijekom 2003. i početkom 2004. bio zaposlenik tuženika, te da je tuženik raspisao natječaj vezano uz projekt unapređivanja prometnih informacija. Na natječaju je izabran tužitelj i tvrtka Tehnomobil j.t.d., a potom je sklopljen Ugovor, pa se nakon zaključenja Ugovora pristupilo realizaciji prve faze ugovora koja je obuhvaćala postavljanje kamera i uspostavu prijenosa informacija s tih kamera do centrale kod tuženika. Naveo je da je on bio voditelj projekta unapređivanja prometnih informacija. Nakon sklapanja Ugovora trebao je biti sklopljen i ugovor o održavanju istog sustava, ali nije došlo do sklapanja tog ugovora. Vođeni su pregovori s tužiteljem i društvom Tehnomobil j.t.d. u nekoliko navrata, ali se tuženik nije mogao dogovoriti o cijeni održavanja samog sustava, odnosno ponuđene cijene su bile previsoke. Do srpnja 2003. je prisustvovao pregovorima, a nakon toga više nije zbog drugih obveza. U trenutku njegovog odlaska pregovori oko sadržaja ugovora o održavanju sustava još nisu bili okončani. Većinu obveza iz Ugovora od 25. veljače 2004. izvršili su djelatnici tvrtke Tehnomobil j.t.d. jer je ista tvrtka raspolagala i opremom i djelatnicima osposobljenim za te vrste poslova, dok je Jašinski sudjelovao u tom projektu tako što je sa svjedokom i ljudima iz društva Tehnomobil j.t.d. određivao lokacije na koje će biti postavljene kamere. Naveo je da je među kriterijima za odabir najpovoljnijeg ponuđača bila navedena cijena održavanja sustava, te da je cijena bila navedena u ponudi tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d., ali da je tuženik odmah prigovorio toj cijeni i zaključak je komisije bio da će se o svim cijenama strateških partnera voditi posebni pregovori u smislu snižavanja tih cijena, koje pregovore su i vodili te su do sklapanja ugovora 25. veljače 2004. cijene društva Tehnomobil j.t.d. i tužitelja smanjene. Svjedok je, nadalje, iskazao da su o rezultatima natječaja ponuđače obavijestili bilo e-mailom bilo usmeno. U pogledu dopisa tuženika od 08. siječnja 2004. (listu 47 spisa) svjedok je naveo da se radi o dopisu koji je išao svim ponuđačima koji su je javili na natječaj, a među njima i tužitelju, s time da su tužitelj i Tehnomobil j.t.d. pored tog dopisa dobili i rješenje komisije o odabiru u kojem je stajao veći dio dopisa koji mu je predan i dio u kojem je stajalo da će se o svim stavkama posebno pregovarati, a svjedok je osobno i usmeno obavijestio g. Jašinskog o izboru i rekao mu da će o svim stavkama voditi pregovore u cilju smanjenja ponuđenih cijena. Naveo je da o pokušaju tuženika da smanji cijene nisu bili obaviješteni ponuđači čije su ponude odbijene jer to nisu smatrali potrebnim s obzirom na to da se nije radilo o povećanju već o smanjenju cijena. Dodao je da od izbora najpovoljnijeg ponuđača do trenutka sklapanja Ugovora nisu bile poznate sve činjenice koje određuju troškove projekta, odnosno cijenu. Nadalje je naveo da je tijekom 2004. u izvjesnom smislu vršeno održavanje sustava i to u smislu korekcije kada kamere nisu odašiljale sliku i ispravaka sustava kada je trebalo kameru namjestiti tako da šalje sliku na određeno mjesto. Također je naveo da nije postojala suradnja između stranaka

vezano uz projekt prije objave natječaja od 04. prosinca 2003., te je naveo da se kao voditelj projekta informirao o svim iskustvima svih relevantnih tvrtku na području Hrvatske na tom području. Također je iskazao da je kontaktirao Jašinskog jer je dobio informacije o njemu od ljudi iz Autoceste Zagreb-Rijeka koji su imali iskustva na tom području. Iskazao je i da su o trenutku donošenja odluke o natječaju vodili računa i o trenutnim cijenama hardvera na tržištu i njihovom kretanju. Isto tako je naveo da misli da su Ugovorom od 25. veljače 2004. dogovoreni jamstveni rokovi od godinu dana i to na hardver i softer, te da su radovi koje je do srpnja 2004. izvodio tužitelj pokriveni tim jamstvom.

Svjedok Marko Franjić je u svom iskazu naveo da je direktor i vlasnik firme Digimark te da je njegova firma poslovno surađivala s tuženikom, dok s tužiteljem nije imao poslovnu suradnju. Nadalje je naveo da njegova firma s tuženikom surađuje i sada i to na video produkciji emisije Promet info koja se emitira na HRT-u 4 puta dnevno. Također je naveo da je emisija pokrenuta 2004., međutim, tada je sponzor emisije bio Euroherc osiguranje, a od 2010. pa do danas tu emisiju rade u suradnji s tuženikom. Pojasnio je da je od 2004. do 2005. to bila komercijalna emisija, te im je HAK davao samo tekstualne podatke, a od 2010. nadalje njegova firma ostvaruje zaradu od te emisije, no HAK ne ostvaruje zaradu, već ima samo trošak s obzirom da plaća produkciju. Isto tako je naveo da od 2004. do 2005. nisu koristili nikakve snimke video kamera tuženika, a niti kasnije, od 2010. pa nadalje ne koriste video snimke tuženika jer su snimke su loše kvalitete i jer se ne snimaju ključne točke koje su bitne za informiranje građana.

U svom iskazu zastupnik po zakonu tuženika Jurica Jašinski je naveo da je koncem 2002. za tužitelja razvio softver i aplikaciju za praćenje prometa putem kamera, te da je početkom 2003. taj sustava stavljen u funkciju. Temeljem tog sustava su kontaktirali više tvrtki koje su se bavili prometom i predstavili projekt, između ostalih MUP-u, Hrvatskim autocestama i dr. i svi su bili zainteresirani. Program su predstavili i T-Mobileu i VIPnet-u koji su bili zainteresirani za korištenje slika s kamera kako bi korisnici mogli putem MMS-a u vrijeme kada su na putu dobiti informaciju o stanju na cestama. U srpnju 2003. je dobio poziv od tuženika koji je bio zainteresiran za projekt, te je otišao na sastanak u HAK gdje su razgovarali o tom projektu. Na tom sastanku je upozorio predstavnike tuženika da je taj projekt njegovo autorsko djelo i zamolio ih je da mu potpišu dokument u kojem su upoznati s tim, ali su predstavnici tuženika to odbili potpisati i tako je završio sastanak. Početkom rujna 2003. predstavnici tuženika i to Jadranko Blažinić ga je kontaktirao i rekao da bi ipak htjeli nastaviti suradnju pa im je poslao obavijest e-mailom da je projekt prijavljen Autorskoj agenciji. Potom je otišao kod tuženika na sastanak te su mu na istom Jadranko Blažinić i Krešimir Viduka rekli da su dobili zeleno svjetlo od uprave da krenu u taj projekt i da im pisanim putem ponudi prijedlog projekta sa svim financijskim i ostalim uvjetima, što je i učinio, s time da je priprema tog prijedloga projekta trajala izvjesno vrijeme. Nakon što je predao prijedlog projekta isti je trebao ići na odobrenje upravi tuženika. Iskazao je da je već na sastanku u rujnu 2003., kao i prilikom predaje prijedloga projekta, pitao predstavnike tuženika nije li potreban neki natječaj za istu na što su mu odgovorili da nije potrebno provesti natječaj i da će ukoliko dođe do prihvata ponude biti dovoljno odobrenje upravnog odbora tuženika. Začudio se tome, ali je mislio da oni valjda najbolje znaju kako to kod njih funkcionira. Na upravnom odboru negdje u listopadu 2003. je ipak donesena odluka da se provede natječaj jer upravni odbor tuženika nije odobrio njegov prijedlog, te je tako raspisan natječaj s detaljnim uvjetima koje trebaju zadovoljavati ponuđači. Kako se radilo o velikom broju kamera i opreme vlasnik tvrtke Tehnomobil j.t.d., ga je zamolio da i njegovu tvrtku uključi u ponudu i da na natječaj idu zajedno što je prihvatio, pa su zajedno sačinili ponudu koju su predali, s time da je u ponudi točno razgraničeno tko ima koje zadatke, što je dodatno potvrdila tvrtka Tehnomobil j.t.d. dopisom koji je priložen ponudi. Njihova ponuda je na natječaju u cijelosti prihvaćena i o rezultatima natječaja koje su dobili svi ponuđači je napisano da je njihova ponuda sveobuhvatna i s prihvatljivim cijenama. Potom su djelatnici tuženika počeli sastavljati prijedlog ugovora između tuženika, društva Tehnomobil j.t.d. i tužitelja. Zbog činjenice da se uskoro trebao održati Auto show na Velesajmu,

tuženik je tražio da tužitelj i Tehnomobil j.t.d. odmah počnu pripremati i postavljati kamere na nekoliko lokacija kako bi se projekt mogao predstaviti i na toj izložbi. Došao je i dodatni zahtjev od tuženika prije potpisivanja ugovora, da se postavi router, odnosno da se naprave dodatni radovi u softveru, a što je bilo mimo natječaja i ponude. Potom su tužitelj i Tehnomobil j.t.d. započeli postavljati kamere za potrebe Auto showa koje su trebale ostati i za potrebe projekta. U međuvremenu je potpisan i Ugovor, te su krenuli s radovima. Radovi su dobro napredovali s time da je bilo nekih poteškoća s T-comom za koje tužitelj i Tehnomobil j.t.d. nisu bili krivi. U isto vrijeme kada su se postavljale kamere trebalo je i održavati sustav, što je redovno održavanje koji su ponudili u ponudi na natječaju kao zadatak tužitelja, a koje je od tuženika prihvaćeno time da je u potpisanom ugovoru bilo navedeno da će se o redovnom održavanju potpisati zasebni ugovor. Naveo je da je u Ugovoru o realizaciji projekta bilo navedeno da održavanje kreće odmah s time da u ugovoru nije bilo navedeno tko će obavljati poslove održavanja sustava, ali to je bilo navedeno u ponudi. Tužitelj je redovno održavao sustav te je odmah nakon održavanja sustava zatražio od tuženika pripremu ugovora o održavanju. Tuženik ni nakon proteka nekog vremena nije dostavio prijedlog ugovora o održavanju već je dostavio prijedlog cijena održavanja u kojoj je bio naveden iznos od 200,00 kn po kameri mjesečno za održavanje, a u ponudi koja je prihvaćena je bila cijena od 800,00 kn po kameri mjesečno. E-mailom je upozorio tuženika da je cijena od 800,00 kn po kameri prihvaćena u ponudi, te ga je Jadranko Blažinić, kao voditelj tog dijela projekta, pozvao na sastanak vezano za održavanje, na kojem mu je priopćeno da je cijena od 800,00 kn po kameri mjesečno previsoka, na što mu je rekao da ostaje kod te cijene jer da je prihvaćena na natječaju i jer su tražili dodatne radove na softveru tzv. routera koji je zahtijevao dodatni rad i održavanje. Tada je rekao da bi cijena zbog toga trebala biti i viša ali da to ne traži već da ostaje pri cijeni održavanja koja je prihvaćena na natječaju. Tužitelj je i nadalje održavao sustav, a ugovor o održavanju nije stizao od tuženika, već je samo u dva navrata stigao prijedlog cijene održavanja i to jednom u iznosu od 400,00 kn a u listopadu ili studenom 2004. s cijenom od 600,00 kn po kameri mjesečno, što tužitelj nije prihvatio već je ostao kod cijene prihvaćene u ponudi. Cijelo vrijeme kroz koje je tužitelj održavao sustav tuženiku su dostavljani računi za redovno održavanje te niti jedan od tih računa nije plaćen. U prosincu 2004. ga je pravnica tuženika Tatjana Potkonjak nazvala kako bi pokušali riješiti problem oko plaćanja izvršene usluge sustava i oko ugovora o održavanju iako je on 17. studenog 2004. poslao tuženiku e-mail kojim ga je izvijestio da prekida sve poslove održavanja sustava jer računi nisu plaćeni. Na sastanak s gđom Potkonjak je dogovoreno da će mu ona postati prijedlog za rješenje tih problema i prijedlog ugovora o održavanju, što je i učinila, te je u jednom članku prijedloga ugovora o održavanju koji mu je dostavila bilo navedeno da je nesporno da je u proteklim mjesecima tužitelj vršio održavanje sustava, da će tuženik dospjele račune za održavanje platiti u roku od 3 dana od potpisa tog prijedloga ugovora, ali pod uvjetom da se tužitelj povuče iz poslova održavanja sustava. Tužitelj nije pristao na sklapanje takvog ugovora te potom 27. siječnja 2005. tužitelju e-mailom dolazi poziv za potpisivanje ugovora o održavanju. ali uz poziv nije bilo prijedloga tog ugovora pa nije znao što bi trebao potpisati, a najčudnije je što je pozivu bio naveden termin za potpisivanje ugovora 31. veljače 2005. Poslao je tuženiku mail i upozorio da nešto nije u redu s terminom za potpisivanje ugovora budući da takav datum ne postoji i da uz poziv nisu dostavili prijedlog ugovora. Koncem veljače 2005. je čuo da je između tvrtke Tehnomobil j.t.d. i tuženika potpisan ugovor o održavanju sustava i to 31. siječnja 2005., a isto tako je naknadno vidio taj ugovor u kojem je bilo navedeno da se taj ugovor o održavanju ne može nikako odnositi i na tužitelja, a na prvoj stranici ugovora je bilo utvrđeno da je tužitelj od ranije već uključen u projekt cjelokupnog održavanja sustava. Pročitao je i prilog tom ugovoru te je opazio da su navedene dvije vrste održavanja sustava i to redovno i interventno održavanje. U tom prilogu ugovoru je bilo navedeno da će tuženik i Tehnomobil j.t.d. zajedno raditi na održavanju sustava, aplikacija, baze podataka, web stranica i ostaloga te mijenjati i nadopunjavati isto, a za što drži da je kršenje njegovih autorskih prava. Naveo je i da su računi za održavanje i račun za router plaćeni od strane tuženika odmah nakon potpisivanja ugovora o održavanju između tuženika i društva Tehnomobil j.t.d., s time da je tuženik je iste račune podmirio nakon podnošenja prijedloga za ovrhu od strane tužitelja, ali ne temeljem rješenja o ovrsi već dobrovoljno temeljem računa. U tim

računima je bila navedena cijena od 800,00 kn mjesečno po kameri, te su računi plaćeni u cijelosti. Nadalje je naveo da je redovno održavanje svakodnevno praćenje rada sustava, softvera i kamera, dopune i poboljšanja sustava, obilazak par puta godišnje lokacija na kojima se nalaze kamera s kontrolom funkcionalnosti kamera i po potrebi čišćenje postavljenih kamera i opreme, dok se interventno održavanje odnosi na poslove održavanja zbog više sile i nekog kvara uzrokovanog nestručnim radom djelatnika tuženika ili drugih osoba koje imaju pristup sustavu. U ponudi je bila regulirana cijena interventnog održavanja od 400,00 kn po satu s time da u ponudi nije razrađeno cjelokupno interventno održavanje jer tada nisu bili poznati zahtjevi tuženika. Iskazao je da je interventno održavanje koje je tužitelj izvodio u razdoblju od sklapanja ugovora uglavnom došlo na zahtjev tuženika putem e-maila, te je takvih zahtjeva bilo preko 120. Naveo je da je u Ugovoru bilo navedeno da će tužitelj za tuženika izvoditi poslove održavanja sustava u sklopu projekta 5 godina ili dok god postoji sustav. Iskazao je i da je tužitelj imao dogovoreno s T-Mobile da će preuzimati taj sustav za svoje korisnike, kao i s drugim tvrtkama mobilne telefonije i HRT-a, pa su tuženiku ponudili kompletnu marketinšku razradu tog projekta s financijskim pokazateljima što je također tuženik prihvatio, i dijeljenje dobiti od toga što je bilo, koliko se sjeća 15% u korist tužitelja. Međutim, iako u ugovoru o realizaciji projekta piše da će ugovor o marketinškoj suradnji tuženik potpisati s tužiteljem, do takvog ugovora nije došlo, niti je tuženik ikada uputio tužitelju prijedlog takvog ugovora unatoč višekratnim zahtjevima tužitelja, iako tuženik cijelo vrijeme ima koristi od tog projekta vezano za marketing, o čemu ima saznanja jer je potpisan takav ugovor između tuženika i telekomunikacijskih tvrtki. Iskazao je i mu nisu plaćeni računi za interventno održavanje. Naveo je da je razlog što je tužitelj na natječaj išao zajedno s društvom Tehnomobil j.t.d. bio to što je tužitelj još od 2003. koristio kamere koje je prodavala tvrtka Tehnomobil j.t.d., a koje su najviše odgovarale potrebama sustava. Koliko se može sjetiti, tužitelj u trenutku prijave na natječaj nije bio u blokadi. Iskazao je da je tužitelj tijekom 2004. imao jednog ili dva zaposlenika te su isti radili na poslovima održavanja za tuženika. Također je naveo da misli da u ugovoru ne piše da će se održavanje plaćati društvu Tehnomobil j.t.d., a ne tužitelju, već piše da će se za postavljanje kamera plaćati društvu Tehnomobil j.t.d.. Razlog radi kojeg je tužitelj pristao na ugovornu odredbu da se naknada prema ugovoru od 25. veljače 2004. isplaćuje na račun društva Tehnomobil j.t.d. je bio to što su čl. 5. i 6. ugovora govori o nabavci i postavljanju opreme, koji dio radova je po ponudi obavljao Tehnomobil j.t.d. pa su smatrali da je u redu da njima ide naknada, a prema razgraničenju iz ponude. Konačno je naveo da je račun tužitelja je isplaćivano održavanje te da je trebala biti isplaćivana dobit od marketinga, do koje realizacije nije došlo.

Zastupnik po zakonu tuženika Zvonko Šmuk je iskazao da je sada na funkciji glavnog tajnika tuženika, dok je kod tuženika zaposlen od 1992., te uopće nije sudjelovao u čitavom procesu koji je predmet spora. Njegova saznanja vezana su na to da je u vremenu od 2004. tuženik krenuo u projekt instalacije kamera s namjerom da te kamere poboljšaju informiranost javnosti o stanju u cestovnom prometu, a što je javna ovlast tuženika, a s obzirom na to da je tuženik obavezan davati te informacije. Sve slike s kamera, koje nisu samo kamere o kojima se vodi ovaj spor jer ih danas ima znatno više, dostupne su na web stranicama tuženika. Naveo je da iz dokumentacije s kojom se upoznao tijekom obavljanja funkcije koju sada obnaša, jer neposrednih saznanja nema, saznao da tuženik kao udruga građana ne podliježe Zakonu o javnoj nabavi, a što se često u javnosti poistovjećuje s javnim ovlastima koje obavlja tuženik. Isto tako je naveo da informiranje javnosti o cestovnom prometu nema kod tuženika nema nikakvih komercijalnih efekata. Konačno je naveo da nema saznanja tko je od strane tuženika neposredno sudjelovao u realizaciji projekta, te mu nije poznato kako se taj projekt financirao, a danas se te kamere održavaju temeljem ugovora koji tuženik ima s društvom Tehnomobil j.t.d., te se financira iz ukupnog prihoda tuženika.

Saslušan u svrhu dokazivanja zastupnik po zakonu tuženika Željko Mijatović je iskazao da je glavni tajnik tuženika od 1. veljače 2018. Nadalje je naveo da je kod tuženika zaposlen od 2008. ali nije sudjelovao u pregovorima i poslovnoj suradnji koja se odvijala među parničnim strankama, te je 2008. kada se zaposlio kod tuženika saznao za probleme vezano uz ovaj predmet. Naime, bio je

upućen u sudske postupke koji su se vodili između parničnih stranaka te su bila 3 takva postupka, a postojao je postupak koji je ovdje tužitelj vodio protiv društva Tehnomobil j.t.d., te je on upoznat s dokumentacijom, a i vodio je razgovore s djelatnicima tuženika. Na taj način je saznao da je 2004. zaključen Ugovor o poslovnoj suradnji na sustavu video kamera na prometnicama RH, a Ugovor je sklopljen između tuženika s jedne strane, te s druge strane između tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d. kao partnera. Pojasnio je da je zadatak tuženika kroz Zakon o HAK-u da informira građane o stanju i prometu na cestama te je navedeni Ugovor zaključen kako bi se omogućilo informiranje građana o stanju na cestama, a radilo se o sustavu video kamera na cestama, graničnim prijelazima i drugim važnim punktovima za odvijanje prometa. Pojasnio je da je tužitelj bio navedenim Ugovorom zadužen za izradu softvera i osmišljavanje projekta sustava nadzora na cestama, a društvo Tehnomobil j.t.d. je obavljao poslove postavljanja instalacija i kamera, dok je Ugovorom dogovoreno da će se održavanje kamera i sustava naknadno ugovoriti. Navedeni Ugovor je realiziran jer je postavljeno 65 kamera te je taj dio dogovora uredno završen. Nakon toga je trebalo zaključiti ugovor o održavanju sustava i kamera, međutim, došlo je do problema između tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d. vezano za cijenu održavanja sustava i kamera. Nadalje je naveo da je prvi ugovor u cijelosti realiziran te je izvršena isplata, s time da su se sukladno ugovoru sve isplate vršile putem društva Tehnomobil j.t.d. Kod zaključivanja drugog ugovora o održavanju sustava kamera došlo je do problema jer je tužitelj, s jedne strane, a društvo Tehnomobil j.t.d., s druge strane, tužitelju dostavljali svaku svoju ponudu za održavanje sustava i kamera, pa je tako tužitelj tražio 600,00 kn po kameri mjesečno, a Tehnomobil j.t.d. 450,00 kn po kameri mjesečno, koliko se sjeća. Kako se navedeni problem nije mogao riješiti sporazumno tuženik je vodeći se ekonomskom logikom, prihvatio povoljniju ponudu i zaključen je Ugovor o održavanju sustava kamera s društvom Tehnomobil j.t.d. te je suradnja s tim društvom odvijala do negdje 2015. ili 2016.. Dodao je da je Jurica Jašinski vodio protiv tuženika spor radi zaštite autorskih prava koji je pravomoćno okončan u korist tuženika. Nadalje je naveo da je tužitelj vodio postupak i protiv društva Tehnomobil j.t.d. za naknadu izgubljene dobiti, te je taj postupak također pravomoćno okončan u korist tuženika. Također je naveo da je prije zaključenja Ugovora o poslovnoj suradnje iz 2004. proveden natječaj jer se radi o značajnom projektu, a nije proučavao ponude s tog natječaja. Isto tako je naveo da tuženik nije obveznik javne nabave temeljem Zakona o javnoj nabavi, a vezano za marketinške prihode te je naveo da tuženik nije ostavio nikakve marketinške prihode vezano uz poslovnu suradnju, niti je to mogao ostvariti jer se radi o javnim ovlastima. Isto tako je, vezano za emisiju na HRT-u po imenu HAK promet info, naveo da se ista pušta na HRT-u 4 puta dnevno, te za tu emisiju plaćaju 1,00 kn godišnje jer se radi o emisiji od javnog interesa, s time da produkcija te emisije tuženika godišnje košta 1.000.000,00 kn, a sve informacije koje daju u javnost ne smiju komercijalizirati. Nadalje je naveo da se tuženik financira iz članarina 230.000 građana i 10-tak javnih ovlasti iz kojih se ostvaruje prihod (provedba vozačkih ispita i sl.). Također je naveo da se nikada nije ostvarila namjera da se prodaju fotografije s nadzornih kamera, a što je bila ideja ovdje tužitelja o kojoj su vođeni razgovori s tuženikom, međutim, kako se radi o javnoj ovlasti, do toga nije došlo.

Tijekom postupka provedeno financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku mr. sc. Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o. na okolnost visine izgubljene dobiti na osnovi redovnog održavanja i interventnog održavanja, kao i na okolnost visine izgubljene dobiti po osnovu marketinga. Vještak je naveo da je potrebno uzeti u obzir prihode na osnovu održavanja (redovnog ili interventnog) kao i troškove povezane s ostvarivanjem tih prihoda, dok bi se za izračun izgubljene zarade na osnovu marketinga, s obzirom da su isti povezani s tuženikovim ostvarenim marketinškim prihodom (od čega bi tužitelju, prema navodima tužbe, pripadalo 15%), uzela u obzir tuženikova poslovna dokumentacija koja se odnosi na ostvarivanje marketinških prihoda u razdoblju od 2004. do 2008. Vještak je, nadalje, naveo da je jedinična cijena redovnog mjesečnog održavanja po kameri u iznosu od 800,00 kn što znači da bi za redovno održavanje ugovorenih 80 instaliranih kamera tužitelj pretpostavljeno ostvario mjesečni prihod od 64.000,00 kn odnosno godišnji prihod od 768.000,00 kn. Ista mjesečna cijena redovnog održavanja naznačena je i u

zajedničkoj ponudi tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d. i to za prvih sto kamera po cijeni od 800,00 kn, za sljedećih pedeset kamera uz popust od 10%, za sljedećih pedeset kamera uz popust od 20%, te za sljedećih pedeset kamera (od 200 pa na više) uz popust od 30%. Dakle, pretpostavljeni prihodi od redovnog održavanja sustava računaju se kao umnožak broja postavljenih kamera i ugovorene cijene usluge. Također, prilikom izračuna izgubljene dobiti na osnovi redovnog održavanja, potrebno je uzeti u obzir i direktno vezane troškove uz izvršavanje redovnog rada koji se odnose na troškove putovanja do lokacije smještaja pojedine kamere, a podrazumijevaju troškove vozila te dnevnice serviseru. Vještak je utvrdio 51 lokaciju na kojoj se nalazi 80 instaliranih kamera, te je odredio ukupnu udaljenost relacije Zagreb - lokacija pojedine kamere. Na temelju podataka o godišnjoj prosječnoj maloprodajnoj cijeni goriva (kn/litra) za utučeno razdoblje od 2004. do 2008. izračunat je prosjek cijena goriva po godini kako je prikazano u stupcu 'd' Tabele 1. Uzimajući u obzir udaljenost relacije Zagreb - lokacija pojedine kamere, prosječne troškove korištenja vozila na bazi 30% cijene litre goriva po prijednom kilometru i utvrđenu godišnju prosječnu cijenu goriva, u tabelama je vještak dao izračun mjesečnih troškova vozila za putovanja na lokacije smještaja kamera, i to za svaku godinu u razdoblju od 2004. do 2008. Što se tiče troškove dnevnica serviseru, isti je iskazao na bazi propisane dnevnice od 170,00 kn, na način da se za lokacije za koje treba do 400 km putovanja (ukupno u odlasku i povratku) ne iskazuju troškovi dnevnica (pretpostavljeno trajanje putovanja do 8 sati), za lokacije za koje treba od 400 do 800 km putovanja (ukupno u odlasku i povratku) iskazuju se troškovi u visini $\frac{1}{2}$ dnevnice (pretpostavljeno trajanje putovanja od 8 do 12 sati), a za lokacije za koje treba više od 800 km putovanja (ukupno u odlasku i povratku) iskazuju se troškovi u visini cijele dnevnice (pretpostavljeno trajanje putovanja preko 12 sati). Dakle, ukupni troškovi, a koji su povezani s ostvarivanjem prihoda na osnovi redovnog održavanja utvrđeni su u godišnjim iznosima kako slijedi: za studeni i prosinac 2004. u iznosu od 100.247,54 kn, za 2005. u iznosu od 663.012,84 kn, za 2006. u iznosu od 232.270,12 kn, za 2007. u iznosu od 234.869,88 kn i za 2008. u iznosu od 216.960,20 kn. Stavljajući u odnos pretpostavljene prihode i rashode utvrđena je izgubljena dobit na osnovi predmetnog redovnog održavanja po pojedinoj godini i to: za studeni i prosinac 2004. u iznosu od 27.752,46 kn, za 2005. u iznosu od 104.987,16 kn, za 2006. u iznosu od 535.729,88 kn, za 2007. u iznosu od 533.130,12 kn, za 2008. u iznosu od 551.039,80 kn. Navedeni izračun izgubljene dobiti na ime redovnog održavanja vještak je izveo na temelju pretpostavke da bi naknada za redovno održavanje tijekom godina ostala ista, no vještak je napomenuo da je važno uzeti u obzir da je u prvoj godini korištenja novog sustava potrebno češće održavanje dok bi se u narednim godinama potreba za istim smanjila upravo zbog konstantnog prilagođavanja sustava potrebama korisnika kao i donošenja rješenja kojima bi se smanjili negativni utjecaji na normalni rad kamera.

Vještak je isto tako naveo da se izgubljena dobit po osnovi interventnog održavanja utvrđuje kao razlika između pretpostavljenih prihoda od interventnog održavanja i pretpostavljenih troškova koji su povezani s ostvarivanjem takvih prihoda. Pregledom dostupne dokumentacije i to preslike računa broj 004/05 od 22. veljače 2005., zajedničke ponude prednika tužitelja i Tehnomobil j.t.d., te prijedloga Ugovora o održavanju, vještak je utvrdio da se račun broj 004/05 od 22. veljače 2005. odnosi na vrijednost obavljene usluge interventnog održavanja sustava za razdoblje od 1. travnja 2004. do 17. studenog 2004., a interventno održavanje je obavljeno na temelju tuženikova 122 pismena zahtjeva za tužiteljevom intervencijom, dok je cijena usluge formirana na temelju cijene sata rada od 400,00 kn. Prema zajedničkoj ponudi u dodatne radove (koji se odnose na obavljanje intervencije) spada dovođenje napajanja ili telefonske linije od mjesta gdje je mogući priključak do mjesta gdje se postavljaju kamere s time da dodatne radove neće se naplaćivati ako je to u okvirima 15 m i treba samo provući kablove, dok je za ostale radove cijene su 400,00 kn/sat i potrošeni materijal. U Ugovoru o održavanju sustava za nadzor stanja na cestama i praćenje kretanja cestovnog i trajektnog prometa, a koji je zaključen između društva Tehnomobil j.t.d. i tuženika 31. siječnja 2005. utvrđeno je da se interventno održavanje obuhvaća otklanjanje kvarova na postavljenoj opremi mimo preventivnog održavanja, te da obuhvaća intervencije na zahtjev naručitelja i tijekom čitavog trajanja ugovora o održavanju u vremenu od 0-24 sata. Također,

prema Prilogu 1 navedenog ugovora troškovi rada nastali tijekom interventnog održavanja sadržani su u cijeni održavanja (paušalni) i ne naplaćuju se, a izvršeni radovi naplaćuju se ukoliko je do intervencije došlo uslijed više sile ili nestručnog rukovanja opremom od strane naručitelja. Putni troškovi vezani uz interventno održavanje se naplaćuju. Prema izjavi tužitelja iz podneska od 20. siječnja 2012. rashodi u vršenju poslova interventnog (i redovnog) održavanja se sastoje isključivo od troškova putovanja na lokacije smještaja pojedine kamere, a koji podrazumijevaju cijenu goriva. Međutim, notorno je da osim troškova goriva postoje i ostali troškovi povezani s korištenjem automobila (ulje, gume, servis i održavanje, registracija, amortizacija i dr.), a postoje i troškovi putovanja servisera na intervenciju (dnevnice). Pretpostavljeni prihodi od interventnog održavanja tužitelj je računao na temelju podataka iz računa broj 004/05 i to za razdoblje od 1. kolovoza do 17. studenog 2004. (otprilike 3,5 mjeseca), s obzirom da je u razdoblju prije bio postavljen manji broj kamera te je zbog toga bilo manje i intervencija. U navedenom razdoblju ukupna vrijednost obavljenih usluga interventnog održavanja iznosila je 222.432,30 kn bez PDV-a, odnosno prosječno mjesečno 63.552,09 kn bez PDV-a. Kao i za redovno održavanje, za pretpostaviti je da bi se potrebe za interventnim održavanjem smanjivale protekom vremena (u daljnjim izračunima pretpostaviti će se pad obima kao i za redovna održavanja), pa se u razdoblju od sredine studenoga 2004. do kraja 2008. može pretpostaviti ukupan prihod od interventnog održavanja u iznosu od 1.429.922,03 kn, odnosno po godinama kako slijedi: 95.328,14 kn za razdoblje od sredine studenoga 2004. do kraja prosinca 2004., 762.625,08 kn tijekom 2005., 190.656,27 kn tijekom 2006., 190.656,27 kn tijekom 2007. i 190.656,27 kn tijekom 2008. Prilikom izračuna izgubljene dobiti moraju se uzeti u obzir i troškovi koji su povezani s ostvarenjem prihoda od interventnog održavanja. Prema Specifikaciji na temelju koje je izdan račun broj 004/05 od 22. veljače 2005., a koja prileži u spisu ovog suda posl. br. P-1115/06, utvrđeno je da je za potrebe interventnog održavanja u kolovozu 2004. prijedena udaljenost od 8.300 km (odlazak i povratak), u rujnu 2004. udaljenost od 6.230 km, u listopadu 10.270 km, a u razdoblju od 1. do 17. studenog 2004. udaljenost od 8180 km, što ukupno za sve navedene mjesece iznosi 32.980 km odnosno prosječno mjesečno 9422,86 km ($32.980,00 \text{ km} / 3,50 \text{ mjeseci}$). Što se tiče troška dnevnica prilikom interventnog održavanja, isti je vještak obračunao na bazi 10 dnevnica mjesečno. Primjenjujući sve elemente, kao i godišnju prosječnu cijenu goriva, vještak je izračunao pretpostavljeni troškovi putovanja za svaku godinu kako slijedi: u 2004. bi iznosio 19.989,77 kn, odnosno za 1,5 mjesec ukupno 29.984,66 kn, u 2005. bi iznosio 21.996,84 kn, odnosno za 12 puta godišnje ukupno 263.962,08 kn, u 2006. bi iznosio 23.099,32 kn odnosno za 4 puta godišnje ukupno 92.397,28 kn, u 2007. bi iznosio 23.353,73 kn, odnosno za 4 puta godišnje ukupno 93.414,92 kn, u 2008. bi iznosio 21.601,08 kn, odnosno za 4 puta godišnje ukupno 86.404,32 kn. Dakle, za predmetno razdoblje od sredine studenoga 2004. do kraja 2008. pretpostavljeni ukupni rashodi interventnog održavanja bi iznosili 566.163,26 kn. Stavljajući u odnos pretpostavljene prihode i rashode utvrđena je izgubljena dobit na osnovi predmetnog interventnog održavanja po pojedinoj godini, i to 65.343,48 kn za razdoblje od sredine studenoga 2004. do kraja prosinca 2004., 498.663,00 kn tijekom 2005., 98.258,99 kn tijekom 2006., 97.241,35 kn tijekom 2007. i 104.251,95 kn tijekom 2008. Vještak je još istaknuo da je izračun izgubljene dobiti na ime interventnog održavanja izveden na temelju pretpostavke da bi naknada za redovno održavanje tijekom godina ostala ista, te je izračunata na temelju izdanog računa broj 004/05 od 22. veljače 2005. (s obzirom da između tužitelja i tuženika nije sklopljen ugovor kojim bi se regulirala cijena drugi bitni elementi vezani uz interventno održavanje). Također je naveo da je u prvoj godini korištenja novog sustava potrebno češće održavanje dok bi se u narednim godinama potreba za istim smanjila zbog konstantnog prilagođavanja sustava potrebama korisnika, kao i zbog donošenja rješenja kojima bi se smanjili negativni utjecaji (viša sila i dr.) na normalni rad kamera.

Što se tiče marketinških prihoda, vještak je naveo da se prema prijedlogu Ugovora o suradnji na marketinškim poslovima, izradi potrebnih aplikacija i održavanju istih između tuženika i prednika tužitelja definirana je suradnja na marketinškim poslovima. Prema čl. 7. prijedloga Ugovora o suradnji na marketinškim poslovima, definirano je da naknada za izvršitelja iznosi 15% svih prihoda (neto) marketinga, sponzorstva i ostalih prihoda koje tuženi ostvari temeljem projekta te se

na navedene iznose obračunava PDV. Nakon pregleda dostupne knjigovodstvene dokumentacije tuženika, vještak je utvrdio da su podaci o iznosima marketinških prihoda koji su vezani uz predmetni Projekt, sadržani u 2005. u strukturi prihoda redovne djelatnosti Fond A kao stavka prihoda od naknada za službu pomoći - informacije - prihodi od sustava video kamera u iznosu od 154.440,00 kn i u 2008. u strukturi prihoda od naknada za tehničku pomoć kao stavka prihoda od video nadzora i to u iznosu od 57.600,00 kn. U ostalim godinama (2004., 2006. i 2007.) navedena stavka prihoda od video nadzora, a koja je sadržana u prihodima naknada za Službu pomoći i informacija, nije evidentirana te se ne može utvrditi koje od ostvarenih stavki prihoda sadržavaju i iznose prihoda od marketinških aktivnosti definiranih u prijedlogu Ugovora o suradnji na marketinškim poslovima, izradi potrebnih aplikacija i održavanju. Što se tiče stavki prihoda od oglašavanja (koje se eventualno mogu odnositi na predmetne marketinške aktivnosti) vještak je utvrdio da se prihodi od oglašavanja u svim godinama uglavnom odnose na prodaju oglasnog prostora u deset brojeva članskog glasila, oglašavanje u Priručniku za vozače ili oglašavanje u auto karti tiskanoj za sve članove. Na temelju svega navedenog može se zaključiti da tužitelju pripada iznos od 23.166,00 kn za 2005. i iznos od 8.640,00 kn za 2008. (57.600,00 kn x 15%), dok se na temelju dostupne dokumentacije ne može odrediti koji su prihodi vezani uz provođenje predmetnih marketinških u daljnjim razdobljima te se dolazi do zaključka da takve na temelju takvih aktivnosti nisu ostvareni vezani marketinški prihodi i da isti nisu knjigovodstveno evidentirani u poslovnoj dokumentaciji tuženika.

Stoga je vještak je mišljenja da visina pretpostavljene izgubljene dobiti na osnovi redovnog održavanja predmetnog projekta ukupno iznosi 1.752.639,42 kn, odnosno po pojedinoj godini kako slijedi: za studeni i prosinac 2004. iznosi 27.752,46 kn, za 2005. iznosi 104.987,16 kn, za 2006. iznosi 535.729,88 kn, za 2007. iznosi 533.130,12 kn, za 2008. iznosi 551.039,80 kn. Isto tako vještak je mišljenja da visina pretpostavljene izgubljene dobiti na osnovi interventnog održavanja predmetnog projekta ukupno iznosi 863.758,77 kn, odnosno po pojedinoj godini kako slijedi: 65.343,48 kn za razdoblje od sredine studenoga 2004. do kraja prosinca 2004., 498.663,00 kn tijekom 2005., 98.258,99 kn tijekom 2006., 97.241,35 kn tijekom 2007. i 104.251,95 kn tijekom 2008. Konačno, vještak je mišljenja da marketinški prihodi tuženika za 2005. iznose 154.440,00 kn (stavka prihoda od sustava video kamera), a u 2008. iznose od 57.600,00 kn (stavka prihoda od sustava video kamera). Uzimajući u obzir da bi naknada za izvršitelja iznosila 15% svih prihoda (neto) marketinga, tužitelju bi na ime marketinških prihoda od predmetnog projekta pripao iznos 23.166,00 kn za 2005. i iznos od 8.640,00 kn za 2008. Za ostale godine vještak je naveo da se na temelju dostupne dokumentacije nisu mogli odrediti ostvareni prihodi od predmetnih marketinških aktivnosti niti su takvi poslovni događaji knjigovodstveno evidentirani u poslovnoj dokumentaciji tuženika.

Vještak se 03. veljače 2014. pisano očitavao na prigovore tuženika iz podneska od 20. rujna 2013. te je naveo da je nalaz i mišljenje sačinio na temelju cjelokupne dokumentacije koju je detaljno pregledao, pri čemu je naveo cjelokupni odnos stranaka, kao i zaključene ugovore i ispostavljene račune i dr., te da se nikako ne može govoriti o tome da se radi o vještačenju izrađenom suprotno pravilima struke. Nadalje je vještak je predložio da tuženik dostavi točne podatke o svim lokacijama i broju postavljenih kamera, udaljenostima do istih i drugo, kao i sve ulazne račune, dokaze o obavljenim plaćanjima dobavljaču Tehnomobil j.t.d., analitičku knjigovodstvenu karticu tog dobavljača i drugo za cijelo predmetno razdoblje (od 2004. do 2008.) pa će se na temelju takvih podataka vještak moći očitovati. Slijedom iznesenoga vještak je naveo da u cijelosti ostaje kod utvrđenja i izračuna iz pisanog nalaza i mišljenja.

Vještak je, nadalje, izradio dopunu nalaza i mišljenja prema dokumentaciji koju je dostavio tuženik (listovi 481-482 spisa), te je utvrdio da je u razdoblju od veljače 2005. do kolovoza 2008. društvo Tehnomobil j.t.d. (kasnije Tehnomobil d.o.o.) ispostavljalo tuženiku račune za redovno održavanje predmetnog sustava za nadzor na cestama, i to na bazi 65 kamera, da je cijena po kojoj je društvo

Tehnomobil j.t.d. obračunavalo predmetnu uslugu redovnog održavanja bila 600,00 kn po kameri (do zaključno ožujka 2007.), odnosno 450,00 kn po kameri (za razdoblje od travnja 2007. do kolovoza 2008.). Stoga je vještak dao alternativni izračun pretpostavljene izgubljene dobiti tužitelja od redovnog održavanja predmetnog sustava za nadzor na cestama, polazeći od pretpostavke da bi s tužiteljem bio realiziran isti broj kamera, kao i da bi bile primijenjene iste cijene, kao što su to bile s dobavljačem Tehnomobil j.t.d. Prema navedenim parametrima pretpostavljeni mjesečni prihod tužitelja za redovno održavanje 65 kamera iznosio bi 39.000,00 kn za razdoblje do zaključno ožujka 2007., odnosno 29.250,00 kn za razdoblje od travnja 2007. do prosinca 2008. Što se tiče direktnih troškova redovnog održavanja, za pretpostavljene troškove mjesečnog putovanja do lokacije smještaja pojedine kamere prema lokacijama predmetnih 65 kamera vještak je sačinio izračun tih troškova (analogno izračunu u osnovnom nalazu i mišljenju). Uzimajući u obzir udaljenost relacije Zagreb - lokacija pojedine kamere (odlazak i povratak), prosječne troškove korištenja vozila na bazi 30% cijene litre goriva po prijednom kilometru (što u sebi pokriva troškove goriva, troškove amortizacije, troškove održavanja i dr.) i utvrđenu godišnju prosječnu cijenu goriva, vještak je dao izračun mjesečnih troškova vozila za putovanja na lokacije smještaja kamera i to za svaku godinu u razdoblju od 2004. do 2008. Što se tiče troškova dnevnica servisera, isti se iskazuju na bazi propisane dnevnice od 170,00 kn, na način da se za lokacije za koje treba do 400,00 km putovanja (ukupno u odlasku i povratku) ne iskazuju troškovi dnevnica (pretpostavljeno trajanje putovanja do 8 sati), za lokacije za koje treba od 400 do 800 km putovanja (ukupno u odlasku i povratku) iskazuju se troškovi u visini $\frac{1}{2}$ dnevnice (pretpostavljeno trajanje putovanja od 8 do 12 sati), a za lokacije za koje treba više od 800 km putovanja (ukupno u odlasku i povratku) iskazuju se troškovi u visini cijele dnevnice (pretpostavljeno trajanje putovanja preko 12 sati). Dakle, vještak je izračunao da su ukupni troškovi, a koji su povezani s ostvarivanjem prihoda na osnovi redovnog održavanja utvrđeni u godišnjim iznosima kako slijedi: za studeni i prosinac 2004. iznosi 55.502,60 kn, za 2005. iznosi 367.097,16 kn, za 2006. 128.606,08 kn, za 2007. iznosi 130.046,12 kn, te za 2008. iznosi 120.125,64 kn. Stavljajući u odnos pretpostavljene prihode i rashode vještak je utvrdio izgubljenu dobit na osnovi predmetnog redovnog održavanja po pojedinoj godini, i to: za studeni i prosinac 2004. u iznosu od 22.497,40 kn, za 2005. u iznosu od 100.902,84 kn, za 2006. u iznosu od 339.393,92 kn, za 2007. u iznosu od 250.203,88 kn, te za 2008. u iznosu od 230.874,36 kn. Na temelju navedenog vještak je mišljenja da visina pretpostavljene izgubljene dobiti na osnovi redovnog održavanja ukupno iznosi 943.872,40 kn, odnosno po pojedinoj godini kako slijedi: za studeni i prosinac 2004. iznosi 22.497,40 kn, za 2005. iznosi 100.902,84 kn, za 2006. iznosi 339.393,92 kn, za 2007. iznosi 250.203,88 kn, te za 2008. iznosi 230.874,36 kn. U ostalom je vještak u cijelosti ostao kod utvrđenja i izračuna iz osnovnog nalaza i mišljenja.

U svom drugom dopunskom nalazu i mišljenju vještak je naveo da se prvi prigovor tuženika odnosi se na to da u predmetnom poslovanju nije očekivano da bi došlo do smanjenja obima redovnog održavanja s protekom godina, u pogledu čega vještak ističe kako se o istome očitovao u osnovnom nalazu i mišljenju i kod tog očitovanja je ostao u cijelosti pri čemu je dodao da je i sam tuženik analognu odredbu unio u ugovor zaključen s društvom Tehnomobil j.t.d., dakle, u svom poslovanju primjenjuje upravo navedeno smanjenje potrebe redovitog održavanja. Činjenica da se trošak održavanja redovito mjesečno fakturira (što i sam tuženik navodi, dostavljajući račune dobavljača Tehnomobil j.t.d.) nema nikakve veze s time koliko često se obilazi svaka pojedina kamera, jer je obim obilazaka za preventivna (redovna) održavanja reguliran ugovorom, i ugovoren je četiri puta godišnje. U odnosu na prigovor tuženika da je propustio uzeti u obzir da se na aktivnoj strani nalazi tvrtka, a ne privatna osoba, zbog čega se šteta koju je tužitelj pretrpio ogleđa u eventualnoj izgubljenoj dobiti, a ne u ukupnom prihodu koji bi bio ostvaren, vještak je kao istaknuo da je pošao od iznosa prihoda koje bi prednik tužitelja pretpostavljeno ostvario od predmetne poslovne suradnje, nakon čega je tim prihodima sučelio rashode koji bi nužno nastali za ostvarenje tih prihoda, te je iskazao razliku tih dvaju podataka, dakle pretpostavljenu izgubljenu dobit. Nadalje je naveo da tuženik pogrešno navodi da se bruto dobit izračunava na način da se prihodi umanje za troškove poslovanja i za porez na dobit, jer porez na dobit ne predstavlja rashod poslovanja, a ako

bi se isti uključio u izračune, tada bi se radilo o neto dobiti. No, prilikom izračuna izgubljene zarade trgovačkih društava pretpostavljena izgubljena dobit izračunava se na bruto razini jer pod pretpostavkom dosuđenja nekog iznosa naknade štete po osnovi izgubljene dobiti, te posljedično isplate tog iznosa, takav primljeni iznos predstavlja (izvanredni) prihod poreznog razdoblja u kojem je primitak naknade štete ostvaren, i kao takav podliježe oporezivanju porezom na dobit. Prema tome, kada bi se radilo o neto dobiti, tada bi presuđenjem i isplatom takvog iznosa došlo do dvostrukog oporezivanja, što ne bi bilo ispravno. Što se tiče navoda tuženika kako u poslovanju trgovačkih društava postoje i drugi troškovi osim dnevnica i goriva, vještak ističe kako se s time u potpunosti slaže. Međutim, prilikom izračuna pretpostavljene izgubljene dobiti, u izračun se s jedne strane uključuju prihodi koji bi se od nekog posla pretpostavljeno ostvarili, i zatim se isti sučeljavaju s onim troškovima koji bi nužno nastali za ostvarenje tih pretpostavljenih prihoda (tzv. direktni troškovi). Svi ostali troškovi smatraju se fiksnim za konkretan posao, nastaju bez obzira je li došlo do realizacije posla ili ne i podmiruju se iz poslovanja koje je društvo ostvarilo u predmetnim godinama. U konkretnom slučaju, vještak je procijenio da se kao direktni troškovi povezani s ostvarenjem predmetnih pretpostavljenih prihoda trebaju uzeti dnevnice servisera (kojih dnevnica ne bi bilo da nema pretpostavljenih prihoda od redovnih i izvanrednih održavanja), kao i 30% cijene goriva po prijađenom kilometru (što je računovodstvenom strukom prihvaćena aproksimacija troškova koji terete korištenje nekog vozila), a ako tuženik ukaže na neki trošak direktno povezan s ostvarenjem pretpostavljenih prihoda, a koji vještak nije uzeo obzir, tada bi se vještak mogao konkretno očitovati o takvom trošku. Isto tako vještak je naveo da je pretpostavljene prihode prednika tužitelja vještak Pavetić iskazao na bazi računa koje je tuženiku ispostavilo društvo Tehnomobil j.t.d. što je metodologija koju je primijenio i ovaj vještak, dakle po toj osnovi nema razlike u izračunima. Nadalje je naveo da je pretpostavljene troškove putovanja do lokacija gdje su smještene kamere vještak Pavetić preuzeo u cijelosti iz dopunskog pisanog nalaza i mišljenja ovog vještaka izrađenog u ovom predmetu pa dakle, ni po toj osnovi nema razlike u izračunima. Još je naveo da je pretpostavljene troškove grijanja, telefona, Interneta, električne energije, utrošene vode, komunalne naknade, uredskog materijala, vještak Pavetić iskazao u paušalnim mjesečnim iznosima, bez ikakvog izvora podataka odnosno obrazloženja zbog čega je pojedini trošak uzet baš u određenom iznosu. Dodatno je naveo da se u konkretnom slučaju radi o fiksnim troškovima poslovanja, pa sve kada bi isti iznosili kako je to vještak Pavetić naveo (za što nema podloge niti u jednom dokumentu), nije jasno da se radi o direktnim troškovima koji bi nastali upravo zbog obavljanja predmetnih poslova. Dakle, tek ako se utvrdi da bi neki od navedenih troškova bio u direktnoj vezi upravo s obavljanjem predmetnih poslova, kao i koliko takav trošak u takvom slučaju iznosi, bilo bi moguće isti uključiti u izračune pretpostavljene izgubljene dobiti prednika tužitelja od poslova koji su predmet ovog sudskog postupka. Isto tako vještak je naveo da je pretpostavljene plaće direktora i servisera vještak Pavetić iskazao u paušalnim mjesečnim iznosima, bez ikakvog izvora podataka. Osim toga, nema nikakve analize zbog čega, primjerice, direktor društva prednika tužitelja ne bi sam mogao obavljati sve ugovorene poslove, pogotovo u kasnijim godinama, kada ugovorno pada obim obilazaka po osnovi redovnog servisiranja, dakle ima li uopće potrebe za serviserom. Nadalje, propuštena je analiza stvarnih primanja direktora društva tužitelja u predmetnim godinama, kako bi se vidjela osnovanost paušalnog iznosa od 12.000,00 kn mjesečno, koliko je vještak Pavetić iskazao kao pretpostavljenu plaću direktora. Konačno, ako se već razmatra mogućnost da bi dio plaće direktora prednika tužitelja bio direktno povezan s predmetnim pretpostavljenim prihodima, nije napravljen izračun po pretpostavkom isplate minimalnih davanja po osnovi plaća. Stoga je vještak u cijelosti ostao kod osnovnog i prvog dopunskog nalaza i mišljenja.

U svom usmenom očitovanju na ročištu održanom 01. srpnja 2020. vještak je u odnosu na navode tuženika iz podneska od 19. svibnja 2020. naveo kako se isti zapravo ponavljaju, odnosno istovjetni prigovori su stavljeni na nalaz i mišljenje koje je izradio 28. lipnja 2013. i kasniju dopunu, a na te prigovore tuženika se detaljno očitovao dopunskim pisanim nalazom i mišljenjem. Nadalje je naveo da su troškovi grijanja, telefona, interneta, električne energije, utrošene vode, komunalne naknade,

uredskog materijala, plaće barem jednog serviser a i direktora tužitelja fiksni troškovi koji postoje bez obzira na obim poslovanja. Također je naveo, ako bi se utvrdilo da bi neki od navedenih troškova bio direktno povezan s obavljanjem predmetnih polova prednika tužitelja, tada bi iste bilo moguće uključiti u izračune pretpostavljene izgubljene dobiti. Isto tako je naveo da u ovom predmetu za izračun pretpostavljene izgubljene dobiti polazi od pretpostavljenih prihoda koji bi se ostvarili i direktnih troškova koji bi bili nužni za ostvarivanje upravo tog prihoda, a kako je naveo, po njegovom mišljenju, radi se o dnevnicama serviser a te troškovima goriva, amortizacije, održavanja, servisa i dr. za vozilo kojim bi se taj posao pretpostavljeno obavljao. Što se tiče plaća direktora i serviser a, o tome se očitovao na str. 4 posljednjeg pisanog očitovanja i tome nema što dodati. Vezano za činjenicu da je u predmetu posl. br. P-1115/06 vještak naveo da nije u mogućnosti provesti vještačenje zbog nedostatka dokumentacije ovdje je naveo je da je u tom predmetu vještačenje trebalo obaviti na okolnost ispostavljenih računa za usluge koje je tužitelj obračunao tuženiku, pa kako je među strankama bilo sporno jesu li stvarno usluge koje su obračunate i obavljene, od tužitelja je zatražio pripremu dokumentacije na temelju koje bi mogao utvrditi jesu li i u kojem obimu obračunate usluge stvarno i obavljene, a iz dokumentacije koja je priložena ovome spisu vidljivo je da je upravo dokumentaciju o onim troškovima za koje je u ovom postupku naveo da su relevantni (isplaćene dnevnice, troškovi goriva, putni nalozi i dr.) tražio i u tom drugom postupku, pri čemu je u onom drugom sudskom postupku navedena dokumentacija trebala poslužiti kao dokaz da su usluge obavljene, dok se u ovom postupku takvi troškovi uzimaju prilikom izračuna pretpostavljene izgubljene dobiti. Metodološki se, dakle, radi o potpuno istim troškovima, samo zbog različitog zadatka s jedne strane isti služe kao dokaz da je neka usluga uopće obavljena, a s druge strane u ovom predmetu ti podaci služe za izračun pretpostavljene izgubljene dobiti. U ovom predmetu nije uključio cijene sata rada serviser a, polazeći od toga da zaposleni radnik od poslodavca prima ugovorenu plaću bez obzira koje poslove radi (naravno u okviru ugovorenih poslova) i takav trošak predstavlja fiksni trošak poslovanja i zbog svega ranije rečenog te troškove nije uzeo u obzir. Iskazao je i da nije utvrđivao koje poslove je tužitelj eventualno obavljao s drugim poslovnim partnerima osim s tuženikom, te koliko je poslovanje s tuženikom sudjelovalo u ukupnom poslovanju tužitelja, jer smatra da to nije relevantno jer je nalaz izrađen na temelju Ugovora između stranaka.

Prije svega valja reći da sud nije posebno cijenio nalaze i mišljenja vještaka za informatiku Nikole Protrke (listovi 352-362 spisa), financijskog vještaka mr. Ivice Magića (listovi 387-401 spisa), te financijskog vještaka dipl. oec. Mladena Pavetića (listovi 567-574 spisa) jer provođenje istih dokaza nije određeno od strane suda u ovom postupku, a izostala je i suglasnost stranka da se ti nalazi i mišljenja koriste kao dokaz ovom postupku.

Sud je prihvatio dokumentaciju u koju je izvršio uvid pa tako i objavu rezultata natječaja tuženika od 08. siječnja 2004. (list 47 spisa) koju je dostavio tužitelj, kao i istu objavu koja je sastavni dio (prilog 3.) Ugovora o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta od 25. veljače 2004. bez obzira što objava rezultata natječaja koju je dostavio tužitelj ne sadrži t. 5. i 6. koje se nalaze u objavi koja je prilog navedenog Ugovora. Ovo stoga što okolnost da je tužitelju navedena objava prvotno dostavljena bez t. 5. i 6. ne utječe na činjenicu da je tužitelj znao i za navedene točke, a imajući u vidu da je potpisao Ugovor o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta od 25. veljače 2004. čiji je sastavni dio objava rezultata koja sadrži navedene t. 5. i 6. Ovdje još valja dodati da je sud prijedloge gore navedenih ugovora koje su stranke upućivale jedna drugoj, a s obzirom na to da nisu potpisani, cijenio samo u kontekstu pozicija stranaka prilikom pregovaranja, odnosno utvrđivanja njihove volje. Nadalje, valja reći da je sud prihvatio u računskom dijelu obje varijante nalaza i mišljenja vještaka mr. sc. Zrinka Ručevića, kao stručne, jasne i obrazložene, a imajući u vidu da je vještak otklonio sve prigovore tuženika. Stoga je odbijen prijedlog tuženika za provođenje novog vještačenja jer se nisu ostvarile pretpostavke iz odredbe čl. 261. ZPP-a za obnovu vještačenja. Sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka i zastupnika po zakonu stranaka u dijelu u kojem iskazivali o radovima na održavanju koje je tužitelj obavio za tuženika prije spornog

razdoblja (prije 17. studenoga 2004.) i plaćanju istih jer to nije predmet ovog postupka. Sud je kao životan i uvjerljiv prihvatio iskaz svjedoka Matije Mandića osim u dijelu u kojem je naveo da je tužitelj bio dužan održavati svoj dio sustava u garantnom roku jer je iz provedenih dokaza (Ugovora o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta od 25. veljače 2004., objave rezultata natječaja od 08. siječnja 2004., tužiteljevog prijedloga ugovora o održavanju) utvrđeno da su stranke naknadno trebale zaključiti ugovor o održavanju, pri čemu valja dodati da je tadašnji zastupnik po zakonu tužitelja Jurica Jašinski naveo da mu je tuženik platio održavanje koje je za njega obavio nakon pokretanja ovršnih postupaka, a isto potvrđuje i svjedok Krešimir Viduka u svom iskazu. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka Jadranka Blažinića u dijelu u kojem je naveo da su radovi na održavanju koje je do srpnja 2004. izvodio tužitelj pokriveni jamstvenim rokom iz istog razloga iz kojeg u tom dijelu nije prihvaćen iskaz svjedoka Matije Mandića, dok je u ostalom dijelu iskaz svjedoka Blažinića prihvaćen. Sud je u bitnim dijelovima prihvatio i iskaze svjedoka Mladena Matkovića, Krešimira Viduke, Marka Franjića i Zvonka Šmuka jer su isti životni logični uvjerljivi, te sukladni drugim izvedenim dokazima. Sud nije ocjenjivao iskaz ranijeg zastupnika po zakonu tuženika Jurice Jašinskog u dijelu u kojem iskazivao o autorskom djelu jer isto nije predmet ovog postupka. Nadalje, njegov iskaz nije prihvaćen u dijelu u kojem je naveo da je u rezultatima natječaja napisano da je njihova ponuda prihvaćena zbog prihvatljivih cijena jer je uvidom u objavu rezultata natječaja utvrđeno da cijene u istom nisu izričito spomenute. Sud nije prihvatio njegov iskaz niti u dijelu u kojem je naveo da je u Ugovoru bilo navedeno da će tužitelj za tuženika izvoditi poslove održavanja sustava u sklopu projekta 5 godina ili dok god postoji sustav jer je njegov iskaz u tom dijelu suprotan odredbi čl. 8 st. 2. Ugovora o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta u kojoj je ugovoreno da je održavanje sistema vezano za projekt u svim ostalim segmentima uključujući i iznos naknade koja za održavanje pripada izvršitelju predmet posebnog ugovora. Njegov iskaz nije prihvaćen niti u dijelu u kojem je naveo da je tuženik prihvatio dijeljenje dobiti marketinških prihoda prema kojem bi tužitelju pripao omjer 15%. U navedenom dijelu njegov iskaz nije prihvaćen jer je isti u tom dijelu također proturječan navedenom Ugovoru o poslovnoj suradnji na realizaciji projekta u kojem je u čl. 4. ugovoreno da će aktivnosti vezane uz realizaciju marketinških i komercijalnih aktivnosti vezanih uz projekt, a navedenih u ponudi izvršitelja biti predmet posebnog ugovora. Njegov iskaz nije prihvaćen niti u dijelu u kojem je naveo da tuženik cijelo vrijeme ima koristi od tog projekta vezano za marketing jer je u tom dijelu njegov iskaz suprotan nalazu i mišljenju vještaka mr. sc. Zrinka Ručevića iz kojeg je utvrđeno da je tuženik imao marketinški prihod 2005. u iznosu od 154.440,00 kn, te 2008. u iznosu od 57.600,00 kn, dok se za ostale godine vještak na temelju dostupne dokumentacije nije mogao odrediti ostvareni prihodi od predmetnih marketinških aktivnosti, a tužitelj nije dokazao drugačije. U ostalim bitnim dijelovima u kojima je njegov iskaz sukladan ostalim prihvaćenim dokazima sud je prihvatio iskaz Jurice Jašinskog. Konačno, sud je prihvatio i iskaz zastupnika po zakonu tuženika Željka Mijatovića u bitnim dijelovima u kojima je njegov iskaz sukladan ostalim prihvaćenim dokazima.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje po ocjeni ovog suda tužbeni zahtjev tužitelja je u cijelosti neosnovan. Prije svega valja reći da se po ocjeni ovog suda na tuženika ne odnosi Zakon o javnoj nabavi ("Narodne novine" br. 117/01. i 92/05., u daljnjem tekstu ZJN). Naime, tuženik se ne nalazi na Popisu obveznika primjene Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine" br. 18/06. i 64/07.), a pored toga valja reći da su subjekti koji obveznici primjene ZJN taksativno u navedeni u čl. 4. istog Zakona iz koje ne proizlazi da bi tuženik bio obveznik primjene navedenog zakona. Da tuženik nije obveznik primjene navedenog ZJN proizlazi i iz dopisa ureda za javnu nabavu od 25. veljače 2008., zaključka Uprave za nabavu Ministarstva financija od 28. svibnja 2001. i ureda za Zakonodavstvo Vlade Republike Hrvatske od 21. prosinca 2000. Ovo neovisno o dopisu Ureda za javnu nabavu Vlade Republike Hrvatske od 27. ožujka 2007. u kojem je navedeno da je tuženik morao postupati po ZJN s time da je istaknuto da se to ne odnosi na slučaj ako je nabava bila izuzeta od primjene temeljem čl. 6. ZJN, a u kojem je, između ostalog, navedeno da se odredbe tog Zakona ne primjenjuju na nabavu od tijela i pravnih osoba koji su naručitelji sukladno čl. 4. tog Zakona i/ili koji su osnovani za obavljanje djelatnosti od javnog interesa ili javnih usluga na

temelju posebnih prava odnosno ovlasti ili zakonom za obavljanje tih usluga koje su predmet nabave. Pritom valja istaknuti da je tuženik udruga građana koja djeluje na osnovu Zakona o Hrvatskom autokulubu ("Narodne novine" br. 2/94.) kojim je u čl. 2. određeno da je Hrvatski autoklub jedinstvena nacionalna udruga u koju se udružuju autoklubovi s područja Republike Hrvatske, a mogu se i neposredno udruživati vlasnici i vozači vozila na motorni pogon te drugi građani, kao i druge pravne osobe, dok je u čl. 6. istog Zakona propisno da tuženik obavlja, između ostalog, poslove službe "Pomoć-informacije" pružanjem tehničke pomoći domaćim i inozemnim vozačima motornih vozila u prometu na javnim cestama.

Međutim, sve da se na tuženika i primjenjuje ZJN kojim je u odredbi čl. 57. st. 1. propisano da je naručitelju zabranjeno pregovarati s ponuditeljem u svezi s cijenom, izmjenom ili dopunom ponude koja je odabrana kao najpovoljnija, i u tom slučaju bi tužbeni zahtjev po ocjeni ovog suda bio neosnovan. Ovo stoga što je tužitelj zajedno s društvom Tehnomobil j.t.d. u svojstvu izvršitelja nakon objavljivanja rezultata natječaja zaključio s tuženikom, kao naručiteljem, Ugovor o poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta od 25. veljače 2004. kojim su regulirana međusobna prava i obveze pri realizaciji predmetnog projekta, te kojim je u čl. 4. Ugovora ugovoreno da će aktivnosti vezane uz realizaciju marketinških i komercijalnih aktivnosti vezanih uz projekt, a navedenih u ponudi izvršitelja, biti predmet posebnog ugovora između prednika tužitelja i tuženika kao naručitelja, dok je čl. 8. ugovoreno da su održavanje sistema vezanog za projekt uključujući i iznos naknade koja za održavanje pripada izvršiteljima predmet posebnog ugovora. Pritom valja reći i da je u t. 5. objave rezultata natječaja od 08. siječnja 2004. koja čini Prilog 3. navedenog Ugovora navedeno da komisija zadržava pravo i preporuča da se s odabranim strateškim partnerom posebno raspravi i dogovori cjenovno povoljnije uvjete realizacije projekta s obzirom na novonastale okolnosti te dinamiku realizacije i da se to posebno odnosi na količinu kamera po mjestu snimanja, cijenu održavanja cjelokupnog sistema, prilagodbu softvera - karte, potrebama i uvjetima alarm centrale, te izvedbi kontrolnih centara (hardverski resursi prezentacije), a u t. 6. objave je navedeno da se nakon usuglašavanja sa svim elementima ponude preporuča sklapanja ugovora između HAK-a i izvođača o realizaciji projekta po svim elementima.

Slijedom navedenog, po ocjeni ovog suda, pored ovako sklopljenog Ugovora poslovnoj suradnji pri realizaciji projekta od 25. veljače 2004. tužitelj se ne može osnovano pozivati na ponudu koja je prihvaćena na natječaju, jer je kasnije sklopio navedeni Ugovor kojim su stranke regulirale svoja prava i obveze vezane za predmetni projekt i u kojem su se dogovorile da će se pitanje naknade za održavanje sustava kao i pitanje realizaciju marketinških i komercijalnih aktivnosti vezanih uz projekt regulirati posebnim ugovorom, do kojeg unatoč pokušajima nije došlo jer se stranke nisu mogle dogovoriti, zbog čega je tuženik sklopio Ugovor od 31. siječnja 2005. s društvom Tehnomobil j.t.d. Da su parnične stranke naknadno trebale sklopiti ugovor o održavanju koji bi obuhvaćao i naknadu za održavanje kao i ugovor o suradnji na marketinškim poslovima proizlazi i iz prijedloga navedenih ugovora koje je tužitelj upućivao tuženiku. Osim toga sud je i iz iskaza svjedoka Viduke i Blažinića utvrdio da je tadašnji zastupnik po zakonu tužitelja već prilikom objave rezultata natječaja znao da će posebno pregovarati o cijeni naknade za održavanje i marketinškoj suradnji.

Sukladno odredbi čl. 155. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 7/96. i 112/99. - u daljnjem tekstu: ZOO), oštećenik ima pravo na naknadu izmakle koristi. Izmakla korist je izravna šteta koja se očituje u onemogućavanju stjecanja određene imovinske koristi, koju je oštećenik osnovano očekivao prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima slučaja, da nije bilo štetne radnje ili propuštanja kojim je štetnik prouzročio štetu jer je onemogućio povećanje imovine oštećenika u budućnosti. Po ocjeni ovog suda nisu se ostvarile pretpostavke za naknadu štete tužitelju u vidu izmakle koristi, u smislu odredbe čl. 154. st. 1. i 155. st. 1. ZOO-a. Ovo stoga što se ne postupanje tuženika po ponudi tužitelja i društva Tehnomobil j.t.d. vezano za održavanje sustava i marketinšku suradnju kroz razdoblje od 5 godina i u konačnici

zaključivanje Ugovora od 31. siječnja 2005. s društvom Tehnomobil j.t.d., pored svega navedenog, ne može smatrati postupanjem suprotnim odredbi čl. 21. st. 1. ZOO-a, kao niti nepoštenim tržišnim natjecanjem u smislu odredbi čl. 70. st. 1. i čl. 71. Zakona o trgovini ("Narodne novine" br. 49/03., 103/03. i 170/03.), pa se isto ne može smatrati niti štetnom radnjom, a u takvom postupanju tuženika nema ni elemenata protupravnosti. Stoga je valjalo odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja.

Odluka o parničnom trošku temelji na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu i troškovniku stranke, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15., dalje u tekstu: Tarifa), po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 10,00 kn. Tuženiku je na ime troška zastupanja po punomoćniku-odvjetniku dosuđen trošak u ukupnom iznosu od 300.087,50 kn, a isti se odnosi na sastavljanje podnesaka od 14. listopada 2010., 16. prosinca 2019. i 19. svibnja 2020. iznosu od 18.390,00 kn za svaki (1839 bodova - Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištima 07. prosinca 2007., 08. svibnja 2008., 05. veljače 2009., 08. prosinca 2009., 11. ožujka 2011., 12. listopada 2011., 23. rujna 2016., 09. prosinca 2019., 01. srpnja 2020. i 16. prosinca 2020. u iznosu od 18.390,00 kn za svako (1839 bodova - Tbr. 9/1 Tarife), pristup na ročišta 14. listopada 2010. i 12. veljače 2014. u iznosu od 500,00 kn za svako (50 bodova-Tbr. 9/5 Tarife), te trošak PDV (25%) na navedene radnje u iznosu 60.017,50 kn. Tuženiku je, nadalje priznat trošak financijskog vještačenja u ukupnom predujmljenom iznosu od 500,00 kn, te mu je ukupno dosuđen trošak parničnog postupka u iznosu od 300.587,50 kn. Tuženiku nije priznat trošak zastupanja na ročištu 24. veljače 2016. jer na isto ročište nije pristupi nitko za tuženika, a isto tako mu nije priznat niti trošak zastupanja na ročištu 08. veljače 2017. jer u ovom predmetu navedenog dana ročište nije održano. Također mu nije priznat niti trošak pristojbe na žalbu jer isti nije plaćen.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 29. siječnja 2021.

Sutkinja:
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 4 primjerka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužitelju po odvj. Danijelu Klobučaru uz rješenje za plaćanje sudske pristojbe na presudu u iznosu od 5.000,00 kn
2. Tuženiku po odvj. Hrvoju Pažinu

Broj zapisa: **eb2f6-af26d**

Kontrolni broj: **0db03-4671f-d7e6a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=BRANKICA BOBŠIĆ, L=ZAGREB, O=OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.